

ALBINA

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

NUMĂRUL 21 (1117) ANUL 72 SERIA II ● JOI 22 V 1969 ● 8 pag. 25 bani

Foto: E. ZERONIAN

FLORI
DE
LEMN

Statuia de aur

de dr. ION VLADUȚIU

directorul Direcției așezămintelor culturale din C.S.C.A.

Recent, între 1-7 mai a.c. a avut loc cea de a VI-a ediție a Festivalului de la Efes — Turcia, la care țara noastră a fost reprezentată prin ansamblul folcloric de amatori „Poenița” din Brașov. Competiția în cadrul acestui festival s-a desfășurat pentru cucerirea statuei de aur, și respectiv de argint și bronz, a zeiței Artemisa.

Festivalul la care au luat parte prestigioase grupuri folclorice din numeroase zone etnografice ale Turciei, precum și diverse echipe de teatru de amatori care au pus în scenă piese clasice, a fost găzduit de scena Teatrului Mare antic din Efes.

Efesul antic este așezat la câțiva kilometri de orașul Selçuk și la circa 80 de km de Izmir, pe coasta Mării Egee. Teatrul Mare din Efes, construit pe panta unui deal, având o capacitate de peste 25 000 de spectatori își recapătă azi, datorită eforturilor și dragostei pentru artă a unor pasionați oameni de cultură, funcțiile culturale pe care cu atita strălucire le-a îndeplinit cu mai bine de două milenii în urmă. Și astăzi așezarea, ca și ruinele acestui Teatru Mare produc asupra celor veniți să admire frumusețile arhitecturii și artei antice o impresie cu totul deosebită. Înainte de a ajunge la Teatru se trece pe o alee de marmoră încadrată pe coloane care înainte vreme ducea pînă la marginea mării.

Aici, pe această alee, a avut loc ceremonialul de deschidere a Festivalului de la Efes. Primirea oaspeților a fost făcută de către membrii consiliului municipal al orașului Selçuk, înveșmîntați în costume romane, de epocă, avînd în frunte pe primarul orașului Dr. Cahit Tanman. Gazdele au exprimat cuvinte de caldă mulțumire tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU, care în timpul vizitei în Turcia, a promis trimiteră unu an-

Ceramică de Argeș

O SCRISOARE ÎN UNIVERS

de ION BANUȚĂ

Caragiale, magnificul din cauza de moravuri și de talent, e pus-o, mai întâi fascinant-o, pe Zoe Trahanache, Coana Jolțica, să piardă o scrisoare de amor. De la stimabilul... Conu Fănică, prefectul... Dar, scrisoarea, nu era orice fel de scrisoare de amor. Nu. Era o scrisoare care avea o personalitate, o personalitate a ei absolut inimitabilă, cu fel de fel de implicații în alegeri, în soarta catindaților lui Pristanda care, chiar de nu era nevoie, asista, sublim și imbecil, admirînd cum „bate telegraful de un ceas” sunînd dement și nostalgic în ițele societății „Aurora Economică Română”, precum și în viața altor personaje caragialești arhicunoscute din acea Societate, carevaszică, cu sau fără prințipuri.

Scrisori. Scrisori. O scrisoare pierdută. A lui I. L. Caragiale. Dar mai înainte a fost scrisoarea lui Neacșu din Muscel. Scrisorile persane etc., etc. Apoi Scrisoarea lui Coșbuc. Scrisorile lui Eminescu. Ei da. Eminescu, din cauza de geniu, trecînd codrii de aramă, nu putea să nu scrie și el niște scrisori. Și, le-a

Creștea și gîndul

scrie. Scrisoarea I. Scrisoarea II. Scrisoarea III. Scrisoarea IV. Scrisoarea V. Scrisori care au vizat dintr-o dată posteritatea. Mărgăritare unice într-o enormă Panoramă a deșertăciunilor. În Scrisoarea I, poetul petrece dramatic în anomalia nisipului clepsidrei anunțîndu-ne mefistofelică parcă: — „Cînd cu gene ostenite sara suflu-n luminare/ Doar ceasornicul urmează lung-a tîmpulul cărare”...

El umbla cu dezinvoltură prin Univers și observă că: — „La același șir de palmi deopotrivă fiind robi / Fle stabi, fle puternici, fle genii ori neghiobi”...

Aceasta ar putea să însemne, între altele, că orice om ce scrie o scrisoare devine el însuși, în ea însăși, într-un anume fel, scrisoarea scrisorii lui.

Scrisori. Scrisori. La începutul începutului, în lume, desigur că începutul s-a făcut cu prima scrisoare. Eu nu știu cine a scris prima scrisoare și nici nu mă felicit pentru această necunoaștere. Și totuși știu că, în orice parte a lumii se scriu scrisori; se așteaptă scrisori, se pierd scrisori. Scrisori despre pămînt, despre apă, despre foc, despre privilegiatoare, despre lună, despre stele, despre... Scrisori de dragoste, de ură, de bucurie, de durere... Și scrisori anonime pline de miere, de venin, de adevăr, de neadevăr, de...
Dar ce este de fapt o scrisoare? Exact, exact nu știe nimeni. Însă o scrisoare ar putea fi porumbelul unui gînd, al unui dor. O scrisoare ar putea fi o dorință, o așteptare, un univers. Poate că de aceea cînd scrii o scrisoare trebuie să te răstorni fidel pe tine însuși în ea, fiindcă aceasta ar putea fi astfel și numai astfel un document al inimii, al rațiunii. Scrisorile, în general, se pierd în neant. Numai o scrisoare rămîne. Numai o scrisoare nu se scrie niciodată. Numai o scrisoare e așteptată mereu și ne trimite așteptarea în eternitate. Și toate acestea pentru că omul este un făur și făurarii trimite cele mai frumoase scrisori posterității, fiindcă omul este un veșnic cavalier al speranței în împlinirea pe care el încearcă s-o aducă frumuseții pe pămînt. Fiindcă zice Eminescu în Scrisoarea I:

— „În prezent cugetătorul nu-și oprește a sa minte

Ci-ntr-o clipă gîndu-l duce mil de veacuri înainte”.

O Scrisoare în Univers, un univers într-o scrisoare.

CENTRUL VIEȚII CULTURALE A SATULUI

Creșterea atribuțiilor comunei în urma reorganizării administrative teritoriale a țării și reasezarea rețelei așezămintelor culturale din mediul rural au creat premise deosebit de favorabile pentru dezvoltarea substanțială a activității culturale la sate.

Pornind la treabă în noile condiții, directorii căminelor culturale și-au făcut, cu câteva luni în urmă, planuri frumoase ce oglindeau o mare receptivitate față de cerințele noi impuse de viață, mult entuziasm și inițiativă.

Ce au întreprins de atunci pentru ca așezământul pe care îl conduc să devină într-adevăr un centru al organizării și afirmării vieții spirituale locale? Cum au folosit în acest scop potențele culturale ale satului? În ce măsură au reușit ca instituția culturală să nu rămână doar la stadiul unui lăcaș de difuzare a culturii, ci să se afirme din ce în ce mai mult ca un mijloc de participare a sătenilor la actul de cultură?

La aceste întrebări ne-au răspuns câțiva directori de cămine culturale din județul Cluj.

— Am să mă refer la câteva acțiuni — ne-a spus **IOAN NILOȘ**, directorul căminului cultural din Cojocna — la unele rezultate care, după părerea mea, constituie într-o oarecare măsură răspuns la întrebările de mai sus. În ultima vreme, răspunzând cerințelor spirituale ale sătenilor, activitatea culturală din comuna noastră cunoaște o diversificare destul de pronunțată. Pe lângă activități cu vechi tradiții cum ar fi cele ale formațiilor de cor, dans, teatru, taraf etc., au luat ființă și se dezvoltă diferite cercuri. La cursurile cercului de croitorie sînt înscrise 56 de femei; avem un cerc de acordeon și în curînd vom deschide și unul de vioară. Sintem, de asemenea, avansați în organizarea unei orchestre de muzică ușoară. Am format o brigadă științifică pe comună, și sperăm ca la toamnă să înființăm și o universitate populară.

Preocupîndu-ne de căminul de centru n-am scăpat din vedere nici activitatea culturală din satele componente. Un colectiv format din intelectuali a studiat situația din Boju, Cara și Iuriu de Cîmpie, a întreprins sondaje pentru a afla cerințele și preferințele spirituale ale sătenilor din aceste localități. Ne-am deplasat în satele amintite cu cele mai bune spectacole ale diferitelor formații din Cojocna. A-

vem în prezent formații artistice la Boju, Cara și Iuriu de Cîmpie, unele dintre ele fiind invitate la Cojocna pentru a prezenta spectacole.

Aș dori să fac și o remarcă la adresa Casei județene de creație în legătură cu sprijinirea formațiilor artistice de către specialiști. Cred că nu numai în ajunul fazelor superioare de concurs au nevoie echipele artistice de asistența specialiștilor. Ar fi de dorit ca în viitor acest ajutor să fie organizat din timp, iar un specialist să se ocupe de câte o formație — vreme mai îndelungată.

GHEORGHE CADÎȘ, directorul căminului cultural din Săvădisla ne-a relatat, de asemenea, despre o seamă de acțiuni ce se înscriu pe linia preocupărilor, ca așezământul de cultură să devină tot mai mult o instituție complexă de organi-

DISCUȚII

zare culturală și afirmare spirituală a sătenilor.

— Pe baza studierii tradițiilor vechi ale Reuniunii de cîntare din comună am reintrodus balul pe care îl organiza reuniunea pe vremuri. Acest bal nu constituia numai o petrecere, ci o adevărată manifestare culturală cu prezentarea unei piese de teatru și susținerea unui concert. Astfel am reușit să reorganizăm corul, să prezentăm o serie de spectacole în comună și în alte localități. Am organizat și un cerc de muzică în cadrul căruia 30 de copii și tineri învață tainele instrumentelor de suflat, pentru a putea înlocui, cînd le va veni rîndul, pe membrii actualei fanfare.

Avem și un cerc de cusături populare, unde tineretele din comună sînt inițiate în arta confecționării costumelor populare specifice localității noastre. Peste câteva zile, la căminul nostru cultural (avem un sediu frumos ca o casă de cultură), se va deschide și muzeul satului Săvădisla (majoritatea exponatelor sînt dăruite de săteni), iar în holul instituției inaugurăm prima expoziție de creație populară locală.

SIMION BUCUR, directorul căminului cultural din Feleașu: Există în prezent condiții favorabile pentru o rodnică activitate, pentru a transforma căminul cultural într-un adevărat centru spiritual al

satului. Acest lucru încercăm să-l realizăm îmbinînd în munca noastră tradiția, creația populară, cu forme evoluate, moderne ale activității culturale. Ne străduim să creăm posibilități cât mai largi de afirmare tuturor celor care vor să-și cultive spiritul, să-și valorifice aptitudinile. Așa, bunăoară, am depistat pe cunoscătorii folclorului local, pe creatorii populari de pe raza întregii comune. I-am antrenat în activitatea ansamblului folcloric care a pregătit de curînd spectacolul **Șezătoare**. Aș menționa în mod deosebit aportul lui Ștefan Călbăjos, sătean în vîrstă de 50 de ani și al Rozaliei Balea, țărăncă din comună, la reușita acestei manifestări.

La căminul nostru cultural funcționează și un cerc literar condus de profesorii Marieta Albu și Vasile Fernea.

VASILE BONDOR, directorul căminului din comuna Căian, s-a referit în mod deosebit la faptul că în urma reorganizării administrative teritoriale a țării, pe raza comunei lucrează mulți intelectuali: 45 de cadre didactice și alți intelectuali. Majoritatea acestora sprijină căminul cultural, au un aport însemnat în dezvoltarea vieții culturale din comună.

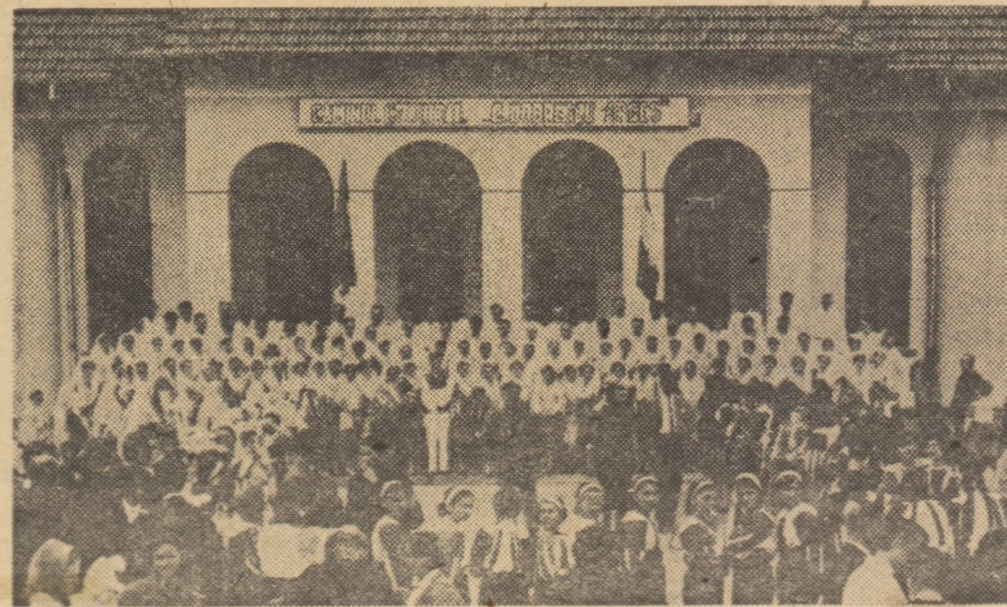
— Datorită sprijinului acordat de intelectuali am reușit să desfășurăm o activitate atrăgătoare și la club. Aici, pe lângă diferite jocuri distractive au loc convorbiri, discuții ce-l interesează pe tineri, despre conduita în societate, despre probleme de etică, sport ș. a. Sin-

tem, de asemenea, pe cale de a înființa o orchestră de muzică ușoară și o brigadă științifică pe comună. Cu ocazia aniversării a 100 de ani de la înființarea școlii din comună, la 25 mai a. c., căminul cultural va inaugura prima sa expoziție de artă populară.

— Noi ne-am strădui în mod deosebit în această perioadă, ne-a precizat **VOICHIȚA GRIGORESCU**, directoroarea căminului cultural din Cătina, să readucem pe scena căminului vechi tradiții și obiceiuri, să cultivăm și să dezvoltăm aceste tradiții. Am reușit să organizăm un ansamblu folcloric care, la faza județeană a Concursului al IX-lea, a prezentat spectacolul **Nuntă ca la Cătina**. Sintem pe cale de a iniția un cerc de cusături populare. Noi acordăm, de asemenea, o atenție deosebită organizării horelor (vara ele se desfășoară în frumosul parc al școlii), deoarece considerăm că hora constituie o tradiție veche și valoroasă a satului, o adevărată comoară folclorică.

La Căpuș n-am putut sta de vorbă cu directorul căminului, deoarece această comună mare, cu un lăcaș de cultură atît de frumos, nu are director de cămin de la 1 iulie 1968. Aici am discutat cu **Romulus Vereș**, președintele consiliului popular comunal. Și ce ne putea spune mai mult decît că în această localitate cu vechi tradiții de artă populară, cu oameni dornici de o viață culturală bogată, se resimte lipsa de aproape un an a directorului de cămin cultural.

I. RADU

ALBINA de altădată

„Duminică, 16 curent, bubuitul tunurilor au anunțat întregii Capitale, în zorii zilei că în Dealul Spirei, acolo unde acum o jumătate de veac, 200 viteji oșteni români s-au luptat ca niște eroi contra a 5000 de turci va fi sărbătorită amintirea lor, așa cum entuziasmul unui neam întreg știe să glorifice faptele mărețe...”

La orele 10 fără un sfert, cei 18 viteji rămași în viață, bătrîni de zile și la trup, au fost aduși în 9 trăsură ale primăriei și așezați lângă monument”

Albina, IV, 52, 23 septembrie 1901

„După ultima numărătoare, locuitorii din București sînt în număr de 282.000. Crește Capitala!”

Albina, III, 21, 30 febr. 1900, p. 572

„Cu deosebită plăcere anunțăm cititorilor că G. Coșbuc, membru în comitetul de redacție al revistei noastre, a fost ales membru corespondent al Academiei Române”

Albina, III, 30, 23 aprilie 1900, p. 802

Cu cinci secole în urmă, prin anul 1475, Laiotă Basarab întărește Jupanului Stanco stăpînire: „...și Mușăteștii toți pentru că a treia parte le este veche ocină, iar două părți le-a cumpărat...” În felul acesta ne este pomenit pentru prima oară în hrisov, numele Mușăteștilor. Și iată cum descrie ieromonahul Varlaam un tablou al vremii secolului al XVI-lea: „...o parte a satului a fost călcată de cotropitorii tătari. Pe bătrîni și copii i-au spînzurat, iar pe tineri i-au luat să-i ducă în robie”.

1907 este ilustrat de o telegramă a comandantului unui batalion de represalii: „Să nu se mai caute în alte părți cuibul revoltei, că l-a găsit la Mușătești, la redacția jurnalului „Gazeta țăranilor”. Iar învățătorul emerit Nicolae Teodorescu, născut în vatra satului, descrie anul 1920 în „Filele de istorie” despre Mușătești: „Demobilizații cer pămîntul fagădui în tranșee. Se duce o aspră și neostenită luptă atît cu proprietarii cit și cu statul...”

Așa apare Mușăteștii din negura vremii, cu frămîntările sale, cu lupta celor săraci și nedreptățiți. Și s-au ridicat și de aici, din lumea satului, oa-

MUȘATEȘTI 1969

meni care militau pentru propagarea largă a culturii în rîndurile țăranimii, cum a fost Dobrescu Argeș, cel ce a desfășurat o activitate social-culturală și politică extrem de laborioasă. El înțelegea că țăranimea poate și trebuie să beneficieze pe deplin de bunurile culturii și civilizației. În anul 1879, în viața Mușăteștilor se înscrie un eveniment de o deosebită importanță pentru întreaga lume a satelor: ia ființă Ateneul Central Rural.

Sub conducerea lui C. Dobrescu-Argeș, o trupă formată din 18 artiști țărani a mers în satele din Argeș, Muscel și Dimbovița, ajungînd la Pitești și la București, unde a prezentat un program artistic chiar la Teatrul cel mare „Dacia”, în fața ambasadurilor puterilor străine și a unui numeros public în frunte cu Mihail Kogălniceanu. După spectacol, marele om de stat a invitat pe învățătorul și trupa

sa la el acasă. Fiii clăcașilor nu demult improprietăți au stors lacrimi de bucurie ilustrului om, care îi îmbrățișă și îi servi la masă personal, ca pe proprii lui copii. „Voi care răzunați marele nume de român și care arătați minunate aptitudini ale neamului din care ieșiți, căutați a răspîndi pretutindeni sus, în cercurile cîrmuitoare, convingerea că țăranul român, adevăratul autohton al țării, e singurul nobil merit a perpetua numele străbunilor noștri”. Așa le-a vorbit Kogălniceanu în 1880, artiștilor țărani din Mușătești. Și anii au curs și artiștii amatori de aici nu au uitat acest îndemn. Ceea ce timp de peste trei sferturi de veac au năzuit și au visat, s-a împlinit și chiar a depășit cu mult așteptările în acești ani. Dacă în 1903 aveau loc primele mari spectacole de teatru și cîntări în aer liber organizate în folosul zidirii localului Ateneului Central Rural, acest deziderat avea să se realizeze abia în 1954. Astăzi lăcașul că-

minului cultural domină împrejurimile. O mare sală de spectacole oferă, atît vara cît și iarna, condiții prielnice desfășurării unei bogate activități culturale. O încăpere cu rafturi frumoase rînduite găzduiește cele nouă mii de volume ale bibliotecii, instituție activă în rîndul celor 1200 de cititori înscrși în 1968. Cît privește cîntecul, jocul și portul popular, mușăteștii au fost întotdeauna printre păstrătorii frumoaselor tradiții populare. La 6 august 1903, în prezența a două mii de săteni și sătence de pe văile Vilsanului, Argeșului, Doamnei, aici în Mușătești, timp de mai multe ceasuri s-a desfășurat un original spectacol artistic, susținut de țărani și intelectuali. Serbarea s-a încheiat cu o horă cît vedeai cu ochii, rămasă în amintirea localnicilor drept „hora celor două mii”.

La fel ca și atunci, cei din valea Vilsanului, ba chiar din tot Argeșul, se infiltrează pentru a reinvia și improspăta cele mai frumoase tradiții populare, fie că se întrec în concursuri, fie că cîntesc nume ca al lui Constantin Dobrescu-Argeș. Așa Mușăteștii 1969.

EMIL ZERONIAN

Creșterea viermilor de mătase

ESTE

O ÎNDELETNICIRE PLĂCUTĂ
ȘI BĂNOASĂ

CARE VĂ ADUCE VENITURI SUPLIMENTARE ÎN GOSPODĂRIE ÎNTR-O PERIOADĂ MICĂ DE TIMP!

publicitate „ALBINA”

CREȘTEREA VIERMILOR DE MĂTASE O ÎNDELETNICIRE RENTABILĂ

de ing. GH. TOMA, director la M.I.U.

Producția de gogoși de mătase prezintă o importanță tot mai mare pentru economia țării și în special pentru industria ușoară, deoarece pe lângă materialele de îmbrăcăminte și produsele de larg consum, mătasea naturală este foarte mult solicitată și utilizată pentru producerea diverselor articole tehnice.

Toate produsele rezultate sînt mult căutate atît pe piața internă cît și la export.

În același timp, sericicultura este o îndeletnicire rentabilă pentru producători. Aceștia realizează venituri importante într-un timp foarte scurt (circa 30—35 zile), cu cheltuieli minime, folosind brațe de muncă ce nu pot face față în alte activități și utilizînd pentru hrănirea viermilor de mătase frunza de dud care nu are altă întrebuințare.

An de an crește numărul gospodăriilor pe tot cuprinsul țării, care realizează mii de lei din valorificarea gogoșilor de mătase obținute în două creșteri.

Astfel, crescătoarea Mușat Florica, din comuna Bujoru, județul Teleorman, a obținut în creșterea de primăvară a anului 1968 din 15 grame sămînță, 45 kg gogoși de mătase pentru care a încasat 2 205 lei. Tot astfel, crescătoarea Mihai Filofteia din comuna Glimbocata, județul Argeș, a obținut în același an din 20 grame sămînță, 45 kg gogoși în valoare de 2 022 lei. O crescătoare din Ciuperceni Noi, județul Argeș, tov. Manea Viorica, a primit 64 zile-muncă pentru valorificarea unei cantități de 33 kilograme gogoși de mătase obținute din 10 grame sămînță. Asemenea exemple sînt ne-numărate.

Datorită eficienței pe care o asigură sericicultura în cazul unei mai bune desfășurări a producției, numeroase cooperative agricole de producție din județele Dolj, Olt, Mehedini, Teleorman, Ilfov, Timiș, Arad și altele cresc în fiecare an viermi de mătase. Astfel în anul 1968 cooperativa agricolă de producție Drumul Belșugului din comuna Dăbuleni, județul Dolj, a obținut din valorificarea gogoșilor de mătase suma de 575 700 lei, la o producție medie realizată de peste 1,900 kg gogoși la gramul de sămînță.

Din experiența și practica întreprinderilor noastre, realizată în cei aproape 20 de ani de activitate desfășurată pe linie sericicolă, precum și din studiile și cercetările fructuoase depuse de specialiștii din Stațiunea centrală sericicolă apicolă a-

parținînd de Institutul Central de Cercetări Agricole, rezultă că țara noastră — cu o veche tradiție sericicolă — întrunește toate condițiile pentru o dezvoltare corespunzătoare a producției de gogoși de mătase.

Pentru dezvoltarea producției de gogoși de mătase din țara noastră, s-au luat și sînt în curs o serie de măsuri pe plan central, dintre care amintim:

— realizarea unor plantații intensive de dud pe o suprafață de cel puțin 1 700 hectare pînă în anul 1977;

— alocarea de către Consiliul Superior al Agriculturii a fondurilor de investiții necesare pentru ca Stațiunea Centrală de Apicultură și Sericicultură Băneasa să poată organiza producerea de sămînță hibridă și polihibridă de viermi de mătase, de la care se pot obține producții mari de gogoși de mătase — între 2,5—3 kg la gramul de sămînță, gogoși și care au o valoare industrială superioară datorită conținutului sporit de mătase;

— majorarea cu peste 60 la sută a prețurilor de achiziție pentru gogoșile de mătase albe valorificate prin organele de stat.

Pe lângă aceste măsuri, crescătorii beneficiază și de alte avantaje, primind în mod gratuit sămînță de viermi de mătase selecționată, dezinfectant și hîrtia perforată și de așternut necesară efectuării creșterilor.

În același timp, ei primesc asistență tehnică de înaltă calificare din partea organelor de specialitate ale direcțiilor agricole județene și Uniunilor județene ale cooperativei agricole de producție precum și din partea aparatului întreprinderilor de contractări și achiziții pentru industria ușoară.

De asemenea se acordă crescătorilor de viermi de mătase contra cost 250 grame bumbac fir, pentru fiecare kilogram de gogoși calitatea I-a valorificat către stat.

★

Aceste măsuri importante luate pe plan central, precum și măsurile ce se iau de către organele de specialitate pe plan local, din care enumerăm în special organizarea creșterilor de viermi de mătase prin cooperativele agricole de producție,

cu asigurarea remunerării membrilor cooperatori crescători de viermi de mătase prin acordarea de zile-muncă în raport cu producția de gogoși de mătase realizată de fiecare în parte, contribuie la stimularea încheierilor de contracte pentru cantități sporite de sămînță de viermi de mătase și respectiv la obținerea unor producții sporite de gogoși de mătase. Aceasta va face posibilă aprovizionarea industriei cu mai multă materie primă și de mai bună calitate.

Ministerul Industriei Ușoare, în calitate de beneficiar al acestei materii prime, este direct interesat în obținerea de producții sporite. În acest scop, în cadrul colaborării cu Consiliul Superior al Agriculturii și Uniunea Națională a Cooperativei

agricole de producție, a luat o serie de inițiative care sînt menite să contribuie la realizarea acestui obiectiv. Arătăm în primul rînd importul din Italia și Japonia a sămînței de viermi de mătase polihibridă, de mare productivitate, precum și introducerea în creștere a unor noi specii de viermi de mătase care se hrănesc cu frunză de ricin și de stejar. Sîntem convinși că măsurile ce se vor lua în continuare de către organele de specialitate din Consiliul Superior al Agriculturii și Uniunea Națională a Cooperativei agricole de producție, vor duce la îmbunătățirea organizării și asigurarea bazei tehnico-materiale a creșterii viermilor de mătase. În aceste condiții, producția de gogoși de mătase va atinge nivelul necesarului și a capacității de producție a industriei și îndeosebi a Filaturii de mătase naturală din Lugoj, unitate care a fost dotată cu utilaje de cel mai înalt nivel tehnic.

ȘTIAȚI CĂ...

...în țara noastră, în ultimii ani s-au introdus specii noi de viermi producători de mătase naturală? Printre aceste specii menționăm: viermele de mătase care se hrănește cu frunză de stejar (*Antheraea pernyi*) și viermele de mătase care se hrănește cu frunză de ricin (*Philosamia ricini*). În acest an, viermele de mătase de stejar va fi crescut în județele Mureș și Harghita, iar cel de ricin în județele Ilfov și Teleorman.

...în prezent, pe întreg teritoriul țării se cresc viermi de mătase numai din rase cu gogoși albe? De asemenea, a fost dată în creștere sămînță hibridă și polihibridă de viermi de mătase din producția internă și import. Cel din sămînță polihibridă s-au dovedit a fi superiori din punct de vedere al producției de gogoși și a însușirilor tehnologice (lungimea fibrei, rezistență, elasticitate etc.)

...pentru dezvoltarea științifică a producției sericicole s-au efectuat plantații intensive de dud tufă în C.A.P. din mai multe județe. Pînă în anul 1977, se prevede ca suprafața să fie de 1 700 ha.

...cooperativele agricole de producție care au înființat plantații de dud de tip intensiv în anii 1965—66, au organizat în primăvara acestui an creșteri de viermi de mătase, la care vor folosi frunza acestor tinere plantații?

...pentru creșterile de vară din acest an, Consiliul Superior al Agriculturii și Ministerul Industriei Ușoare vă asigură sămînță de viermi de mătase de mare productivitate?

Comuna Peretu se află la departe de Roșiori de Vede. La numai vreo 4 kilometri. Aici, la fel ca în multe alte sate și comune din țară se află oameni harnici, gospodari. Cooperațiunea agricolă a înregistrat succese continue iar casele oamenilor reflectă bună starea lor.

Poposind aici, cu citiva vreme în urmă, am fost martorul unei discuții aprinse ce a avut loc la căminul cultural. Cățiva oameni puneau în balanță eficiența unei îndeletniciri mai noi prin locurile respective. Era vorba de creșterea viermilor de mătase.

Mulți susțineau că veniturile suplimentare ce se pot obține în gospodărie, pe această cale nu sînt deloc de neglijat. Se dădeau chiar dovezi concrete: pentru un kg. de gogoși de mătase se plătesc — pe loc — 49 de lei. În plus, cel care predă 4 kg. de gogoși de mătase are dreptul să primească un kg. de bum-

Într-o seară la căminul cultural din Peretu

bac fin, la prețul de stat, ceea ce este un avantaj în plus.

Unii ridicau problema hranei pentru viermi. La Peretu nu prea cresc duzi, dar — cu peste tot — nici nu lipsesc. Cu puțină trudă se poate face orice. Iată concluzia la care au ajuns gospodarii.

S-a amintit și de succesul obținut de cooperatorii dintr-o comună nu prea îndepărtată: Desea. Ei reușiseră să obțină din vânzarea viermilor de mătase venituri de peste 300 000 de lei. Aceasta însemna un stimulent.

Și, de la vorbe la fapte, nu s-a fost decît un pas. Gospodarii numeroși din Peretu l-au făcut în urma discuției de la cămin, convinși că vor avea prilejul să aducă un spor de venituri în casele lor.

Acum, nu de mult, am primit o scrisoare. Mi se comunică faptul că unii dintre cei pe care îi ascultasem în seara respectivă au reușit să obțină aproape două kilograme de gogoși dintr-un gram de sămînță. Am telefonat la un specialist.

— E mult, e puțin, l-am întrebat.

— Nu e nici mult, nici puțin, mi-a răspuns el. Este o producție medie ce se poate obține cu destulă ușurință.

Și am făcut o socoteală: din 20 de grame de sămînță au rezultat deci 40 de kg de gogoși. Iată că fiecare dintre cei care începuseră noua îndeletnicire plăcută se putuseră convinge că este și bănoasă. Primiseră fiecare circa 2 000 de lei.

Dar, lucru esențial, scrisoarea mă informa că gustul pentru o astfel de treabă abia se deschisese.

C. BOROS

SERICICULTURA INTENSIVĂ BAZATĂ PE PLANTAȚII DE DUD TUFĂ

Necesitatea sporirii continutului de mătase naturală din țara noastră a ridicat problema introducerii unei metode noi de cultură a dudului în vederea producerii unei cantități din ce în ce mai mari de frunză de calitate superioară, la un preț de cost redus, care să permită practicarea unei sericiculturi intensive, bazată pe creșterea mari de viermi de mătase, în localuri special amenajate în acest scop.

Datorită faptului că sericicultura se practică în zone cu brațe de muncă disponibile, s-au găsit noi metode de cultură a dudului și de organizare rațională a muncii în plantații și crescătorii de viermi de mătase, bazate pe plantații de dud de tip intensiv sub formă de tufă.

În aceste plantații moderne de dud, totul se sprijină pe mecanizare: lucrarea solului, răspîndirea și incorporarea în sol a îngrășămintelor, aplicarea tratamentelor contra bolilor și dăunătorilor, recoltarea și transportul frunzei.

Dimensiunile relativ reduse ale dudului tufă cu coroana vas permit să se cultive la unitatea de suprafață un număr mult mai mare de duzi în raport cu plantațiile cu trunchi. Acesta din urmă se plantează la distanța de 6/6—4/4 m, realizîndu-se o densitate de 277—625 duzi/ha, în timp ce dudul tufă în condițiile din țara noastră se plantează la distanța de 3/1—3/0,5 m, cu o densitate la hectar de 3 300—6 600 plante.

Acestea se formează în pepinieră, iar după plantarea la locul definitiv se scurtează cele 3 ramificații de bază la 45—50 cm cu scopul favorizării formării unui număr cit mai mare de lăstari la extremitatea celor 3 brațe.

Caracteristic pentru plantațiile intensive de dud este faptul că spre deosebire de cele cu trunchi, a căror coroană vas cu mai multe etaje, are nevoie de 5—6 ani pentru formare, intrînd în producție abia în al 7-lea an, dudul tufă dă prima recoltă începînd din al 2-lea an de la plantare, o dată cu aplicarea tăierilor pentru producerea de frunză.

Epoca tăierii se stabilește în raport cu specificul plantației folosită în creșterile de: primăvară, vară sau toamnă, în așa fel pregătite, încît în momentul tăierii, frunza să prezinte cea mai mare valoare nutritivă.

Producțiile de frunză într-o asemenea plantație din solul de înaltă productivitate în condițiile Stațiunii centrale de apicultură și sericicultură sînt de peste 3 ori mai mari, în afară de faptul că aceste producții se obțin după 3 ani și nu după 7 cum se întîmplă în cazul plantațiilor cu trunchi.

Orientarea nouă spre modernizarea sericiculturii s-a înregistrat și în țara noastră.

Primele plantații de acest fel, din județele: Timiș, Caraș-Severin, Arad, Dolj și Olt vor intra în producție, începînd din anul 1969, din care se vor putea recolta circa 60 t frunză pentru producerea a 6 t gogoși de mătase, în valoare de aproximativ 300 000 lei.

Datorită faptului că peste 50 la sută din gogoșile de mătase obținute în țara noastră se produc în cooperativele agricole de producție, este absolut necesar ca plantațiile de dud de tip intensiv să fie înființate în continuare în aceste unități socialiste, pe suprafețe de minimum un ha.

Considerînd că de pe un ha plantație de dud tufă se pot obține circa 10 t frunză cu care se pot crește 500 g sămînță de viermi de mătase și obține circa o tonă de gogoși în valoare de 49 000 lei, trebuie create toate condițiile ca sămînța de viermi de mătase să fie crescută în cadrul cooperativele agricole de producție.

Pentru aceasta este necesar să se prevadă fonduri pentru construirea de localuri speciale din materiale prefabricate sau resurse locale, în care creșterea viermilor de mătase să se poată practica în întreaga perioadă de vegetație a dudului.

Localul de creștere care se construiește sau se amenajează trebuie să fie amplasat în apropierea plantației de dud, departe de drumurile de circulație și cu mult praf, de locurile inundabile și de platforma de gunoi.

Orientarea localului în lungime se va face de la răsărit la apus, pentru ca expunerea la soare să fie cit mai îndelungată.

Dimensiunile cele mai indicate sînt: lungime 30—50 m., lățime 3—10 m. și înălțime 3—5 m. Într-un local de dimensiunile 30 x 10 x 3,5 m, în care pe 70 la sută din suprafață se așează stelajele cu paturile de creștere suprapuse pe 5 rînduri și calculînd cite 3,5 m.p. pentru un g. sămînță, se pot crește circa 300 g. sămînță de viermi de mătase într-o singură creștere.

Considerînd că se execută 3 creșteri de viermi de mătase într-o perioadă de vegetație a dudului, cu frunza de pe un singur hectar plantație tufă, căreia i s-a aplicat întregul complex de măsuri agrotehnice, se pot realiza următoarele cantități de gogoși:

— În creșterea I-a din 300 g sămînță de viermi de mătase se pot obține 600 kg gogoși în valoare de 29 400 lei.

— În creșterea a 2-a din 200 g sămînță de viermi de mătase se pot

obține 300 kg gogoși în valoare de 14 700 lei.

— În creșterea a 3-a din 100 g sămînță de viermi de mătase se pot realiza 100 kg gogoși în valoare de 4 900 lei.

Rezultă o valoare de 49 000 lei încasată de o unitate ca urmare a unei creșteri raționale de viermi de mătase.

Considerînd că localul pentru creșterea viermilor de mătase ar fi construit din plăci P.F.L., din plăci de beton celular autoclavizat sau alte resurse locale, a căror valoare se ridică la circa 50 000 lei, iar prin creșterea rațională a viermilor de mătase într-o perioadă de vegetație a dudului se pot realiza de pe un ha plantație 1 000 kg gogoși în valoare de 49 000 lei, este absolut rentabilă investirea unei asemenea sume.

În acest an, planul de plantări fiind de 60 ha, acțiunea inițiată în anii precedenți a fost continuată cu succes, majoritatea județelor cu pondere sericicolă răspunzînd la această acțiune, prin plantarea în primăvară a unei părți din suprafața planificată, cum este cazul județelor: Timiș, Dolj, Constanța, Prahova, Ilfov, Buzău, iar altele încheind contracte pentru înființarea acestor plantații în toamnă, cum este cazul județelor: Brăila, Argeș, Galați, Teleorman etc.

Datorită faptului că plantațiile de dud de tip intensiv se extind pe suprafețe din ce în ce mai mari, este necesar ca acestea să se înființeze pe terenuri corespunzătoare, desfîndate pe toată suprafața la 50—70 cm., cărora să li se administreze îngrășăminte organice precum și îngrășăminte minerale.

În plantațiile de dud nou înființate, precum și în cele tinere, intervalele dintre rînduri se însămînțează cu plante intercalate, cu scopul folosirii raționale a solului și întreținerea sa, precum și în vederea obținerii de venituri suplimentare.

Se recomandă în special unde condițiile o permit, cultura căpsunului, a fasolei pentru păstăi, a pepenilor furajeri etc., cu evitarea culturilor de cartofi sau a plantelor cu portul înalt, primele datorită combaterii gîndacului de Colorado care fac inutilizabilă frunza de dud în creșterea viermilor de mătase, iar cele cu portul înalt stingheresc dudul în dezvoltarea sa.

Începînd din al 2-lea an, duzilor li se aplică în momentul în care larvele viermilor de mătase au intrat în vîrstă a V-a, deci au nevoie de cea mai mare cantitate de frunză tăieri pentru producerea de frunză care conștă în scurtarea la 2 ochi a ramurilor de un an ale coroanei vas și folosirea lor în hrana viermilor de mătase.

Această lucrare este cu totul specifică culturii intensive a dudului tufă, în cazul neaplicării ei, producția de frunză se reduce la jumătate, în afară de faptul că aceasta devine mică și groasă, cu valoare nutritivă scăzută.

De asemenea, dacă tăierile pentru producerea de frunză nu se execută anual, duzii vor produce fructe în detrimentul frunzei, care va deveni astfel inaccesibilă în creșterea viermilor de mătase.

Datorită faptului că prin tăierile de producție se suprimă întreg aparatul foliar al tufelor de dud cu o densitate foarte mare la unitatea de suprafață, aparat care trebuie să se refacă într-un timp cit mai scurt, pentru care sînt necesare cantități însemnate de substanțe nutritive, este obligatorie fertilizarea solului cu cantități corespunzătoare de îngrășăminte organice și minerale.

Îngrășămintele organice în doză de 20—40 t/ha împreună cu îngrășămintele fosfatice și potasice în doză de 60—120 kg/ha substanță activă din fiecare element (fosfor și potasiu) se administrează toamna, iar cele azotate în doză de 120—240 kg/ha, se administrează astfel: o parte primăvara devreme înainte de pornirea vegetației (martie), altă parte înainte de aplicarea tăierilor pentru producerea de frunză (mai), iar a 3-a parte după aplicarea tăierilor (iunie).

Prin extinderea plantațiilor de dud tufă și creșterea unor cantități de sămînță de viermi de mătase de 400—500 g. pentru fiecare hectar de plantație în localuri amenajate în acest scop, se poate realiza o sericicultură intensivă, care să ridice țara noastră pe o treaptă superioară și în acest domeniu de activitate.

Dr. ing. EUFROSINA CRAICIU

Stațiunea centrală de apicultură și sericicultură

Plantație intensivă de dud în plină producție de frunză

• INSEMNAŘI •

SATUL CU SALCÎMI

După două ore de mers pe jos — și numai în zece minute cu autobuzul — șoseaua pietruită, ruptă la lanca din asfaltul ce alcargă în Moldova, trece prin cimpul înverzit și neted, pătat cu negrul arăturilor și sare deodată în sus prin hora înaltă și stufoasă a salcîmilor. Iată satul. Pe un panou galben scris cu negru: ȘUȚU. (Numele te întoarce înapoi în istorie la un domnitor fanariot care, acum peste 200 de ani, a pus robi țigani să ridice un castel și o biserică pe malul Buzăului, la jumătatea drumului dintre Brăila și Rimnicu-Sărat. În jurul moșiei s-au statornicit români — ciobani și plușari veniți din așezările lor din cimp numite tîrle. 6 000 de hectare s-au oferit brațelor lor, cu un pămînt gras, care astăzi dă griu în stare să hrănească o țară ca Danemarca. Primele așezări au fost bordeie și colibe).

Astăzi satul are trei kilometri lungime și pornește direct din vii, cu case de cărămidă, ciment, vopsele, acoperite în albul tablei galvanizate și croite pe gustul actual (cu verandă, antenă, bucătărie, 2-3 camere, instalație electrică, ferestre lungi, sobe de teracotă, mobilă industrială, radio, televizor, aragaz). Înalta tensiune a adus satului o mișcare prelungită. Puțini sînt cei care se mai culcă o dată cu găinile. Șuțeanul nu se mai rezumă la hrana și îmbrăcămîntea oferite de avutul lui. Consumă tot mai mult zahăr, untdelemn, paste făinoase, dulciuri cumpără tot mai multe produse tehnice-electrice, textile. Pîinea se mai frămîntă și în casă, dar de obicei se ia de la brutăria comunală, după ce fiecare a depus griul necesar. Legătura cu lumea s-a făcut întotdeauna greu, satul fiind departe de gară. Acum zece autobuze trec pe aici dimineața și la prinz, încreușindu-se în centru pe cele trei șosele în formă de Y care vin de la Rimnicu-Sărat, Brăila și Ianca. Pentru a continua seria noutăților în viața unui sat, este nevoie de spațiul unei monografii ample. Notățiile noastre se disciplinează greu acestui spațiu mic, dar nu putem trece peste unele

le fapte de strictă actualitate. Există de acum o intelectualitate proprie, numeroasă (ingineri agronomi, zootehnicieni, viticultori, tehnicieni, funcționari, un medic și personal medical la dispensar), o școală elementară cu patru clădiri, o mie de elevi și aproape cincizeci de cadre didactice. Porțile căminului cultural sînt zilnic deschise activităților culturale.

5 780 locuitori au de muncit 5 678 hectare, ceea ce revine cam un hectar de om. Numărul și întinderea pămîntului au impus o vreme împărțirea satului în două cooperative agricole de producție — „Șuțu I” și „Șuțu II”. Ambele cu profil de mari ferme agricole organizate ca în industrie, pe maiștri (brigadieri) e-chipe, brigăzi și responsabilități pe specializări. Totul s-a desfășurat în jurul unei cifre ca un țel de atins: valoarea producției globale (de peste 16 000 000 la „Șuțu I”, de pildă).

— Ați obținut rezultate bune, li spunem președintelui noii cooperative unificate. Pe ce v-ați bazat?

— Pe oameni, răspunde el convins. Să dau numele citorva. E gata oricînd să-ți spună ce face fiecare. (ceea ce demonstrează evidență și organizare, atribute ale vieții urbane).

„Tot mai des auzi vorbindu-se printre șuțeni despre satul lor ca despre un virtual oraș agricol. „Satul nostru va putea fi oraș agricol. Vom avea străzi asfaltate, blocuri și gaze, un teatru, cinematograful, un complex de magazine, vom avea mai multe școli, un liceu agricol...” Aspirațiile lor au un suport concret — forța lor economică. Acolo unde se vorbește despre o producție globală de zece de milioane este firesc să privim aici spre satul de miine spre viitorul oraș agricol alb, palpabil, ridicat în blocuri zvelte printre tei, meri și caiși, fără a lipsi pomul caracteristic locului — salcîmul. Atunci vom citi poate în toate hărțile numele noului oraș agricol — SALCÎMI.

TRAIAN BĂDULESCU

Ilustrată din Sîntana (Județul Arad)

UN PUNCT PE HARTA PATRIEI

Bîrsești

Unul din drumurile care duc din Tirgu-Jiuului în munții Gorjului este și acela care merge spre Runc, sat așezat la picioarele Mășului Vilcan, între munții Țiglaș și Pleșa — ambii învăluți de păduri și pășuni. Drumul trece prin Slobozia și prin pădurea Ursăteșilor, prin Rașovița și Răchiți. În preajma Runcului curg în stînga și în dreapta, la distanțe ce nu depășesc 5 km, două văi pitorești. Una este cea a Jaleșului, care dădu cîndva nume fostului județ, și cealaltă este a celor două Șușite (Șușita Neagră și Șușita Verde) ape care se îngemănează mai jos de satul Lelești.

Dacă continui urcușul pe Șușita Verde ajungi la exploatarea forestieră care se fac pe versantul stîng al Muntei Straja. Poteci turistice nemarcate, dar bine bătute de ciobani și muncitori forestieri, a-cele vestite „lăsători”, urcă și coboară Munții Pietrele lui Dan și spre Tîlniciori, cu coamele lor bogate și domoale. Trecînd peste ei, călătorul va ajunge în Valea Jiului, la Lupeni, la Vulcan sau la Ūricani. Coborînd pe valea a-

pei Șușita Neagră, cum te apropii de sat încep nuceturile. Satele Vaidei, Vădari, Curpeni, Alexeeni se înșiră pe cursul acestei văi și casele arătoase se întrec în varietatea construcției, păstrînd însă cerdacurile înalte și largi care scot în evidență mai ales stîlpul sculptat într-un stil specific Gorjului. Apoi, continuînd drumul mai departe spre sud-vest, după o oră de mers din Vaidei poposim la Lelești, satul care se laudă cu cel mai vechi și frumos cor din Oltenia.

În Bîrsești, sat aflat la 5 km de Lelești și înaintea de a ajunge în orașul de pe Jiu, întîlnim una din cele mai mari și mai moderne industrii din domeniul materialelor de construcții, o uzină de ciment și var a cărei capacitate depășește tot ce s-a ridicat pînă în prezent în această ramură la noi în țară.

Calcarele compacte din regiunea carstică a Olteniei, în care apa își făcea de milenii jocul ei capricios, intră acum în circuitul unor valorificări superioare. Producția acestei noi așe-

zări industriale de pe Jiu scutește de comențării: două milioane de tone ciment superior anual. Adică, jumătate din capacitatea tuturor fabricilor din țară, pînă în prezent, și de patru ori mai mult decît întreaga capacitate din 1938.

Admirăm această nouă construcție care impune silueta sa modernă și prin culorile vii, pastele, prin estetica și dimensiunile sale.

De pe ultima treaptă a turnului cicloanelor, înalt cît un bloc-turn cu 20 de etaje, descifrez explozii în munții de calcar. Privesc lanțul nesfîrșit al marilor autobasculante care transportă pe șoseaua nouă de beton materia primă și mă las cu emoție zguduit de „cicloane”, de acele imense măsele ale malaxoarelor care sfarmă 400 de tone de piatră pe oră. Și mă gîndesc cîte palate se vor construi din făina aceasta cenușie, cîte noi uzine și edificii mărețe se vor ridica în țară și spre cîte din țările lumii își va lua drumul.

N. D. CARPEN

DE PE ÎNTINSUL ȚĂRII

IUBIȚI-PĂDUREA

Se spune, și nu fără temei, că cine iubește pădurea iubește tot ce-i mai frumos pe lume. De aceea, pădurile au constituit și constituie sursă de inspirație pentru poeți și prozatori, pentru pictori, au fost cîntate de-a lungul veacurilor de rapsozii populari.

Priviți stejarii, fagi și molizii și o să vă dați seama de bogăția naturală a țării — „aurul verde”, denumirea metaforică binemeritată. Priviți codrii, apoi odihniți-vă privirea asupra tinerelor plantații cu pomișorii de o schioapă. Sînt rodul unei mari și frumoase acțiuni de împădurire în țara noastră. Numai în această primăvară s-au plantat peste 30 000 de hectare. Au lucrat silvicultorii și alături de ei tineretul de la orașe și sate.

Și tinerii știu să iubească.

CAMIOANELE ROMĂNEȘTI

Oare cîți kilometri să fi parcurs în total? Greu de răspuns. Deocădată se știe precis că pe porțile uzinei din Brașov, locul unde acum 15 ani s-a născut primul autocamion românesc, au ieșit 162 000 de camioane, în opt tipuri și 27 de variante. Potrivit prevederilor, în acest an se vor produce 30 000 și în curînd pe șoselele ce brăzdează țara în lung și-n lat vom vedea autocamioane românești de 6 și de 7 tone.

Cîți kilometri vor fi parcurs camioanele produse de brașoveni? Ar trebui să adunăm datele din zece țări aflate pe continente diferite, care cumpără astfel de mașini de la noi. Esențial este că le produce industria noastră. Felicitări bravilor constructori de autocamioane și succese pe mai departe!

CITADELA BALȘULUI

De aveți drum la Craiova, opriți-vă și la Balș. Nu veți regreta. Aici, unde nu demult trebuia să alergi în căutarea unui atelier mai acătării, se ridică una din cele mai moderne uzine constructoare de mașini din țară. Citadela industrială Balș va da anual o producție de cincii ori mai mare decît tot ce s-a dat pînă acum în producția noastră de vagoane.

JOS, PE VALEA LEȘULUI

E rîndul Crișului Repede să dea lumină, să ude cîmpurile la comandă, și nu după voia lui, să asigure apă industrială și potabilă pentru orașe. Cum o va face? O va face cu ajutorul puternicului stăvilor de lingă Remeți, a cărui construcție a început. Apele ce coboară din Apuseni se vor întîlni în fața barajului căpătînd destinația prevăzută.

Apa strînsă în lacul de acumulare va acționa hidrocentrala, va asigura nevoile localităților și va iriga 10 mii de hectare de teren.

Un nou punct pe harta țării, un nou motiv de bucurie.

C. M.

Cine călătorește cu trenul de la Satu Mare la Baia Mare, ajungînd la Seini, și privind bogata luncă a Someșului, atenția îi va fi atrasă de niște clădiri de-un alb imaculat, izolate pe țărîmul rîului, contrastînd izbitor cu verdele întins al culturilor. Sînt cele 12 hale uriașe, cu două nivele fiecare, ale Fermei avicole aparținătoare I.A.S. Seini. Acum cinci ani, cînd s-a deschis șantierul pentru construirea lor, un trecător curios l-a întrebat pe altul: „Ce s-o fi construind aici?” Acesta, dînd din umeri, cică i-ar fi răspuns: „Se zice că o fabrică de ouă”. Răspunsul șugubăt a fost purtat apoi cu o ușoară ironie pe buzele tuturor, dar

„FABRICA
DE
OUĂ”
DIN SEINI

în el exista un simbul de adevăr. Căci fabrică, nu glumă, trebuie să fie aceea care dă în medie zilnic o producție de 50 000 de ouă!

Ferma, avînd o capacitate de 84 000 găini, a intrat în funcțiune în 1967. Curînd, a devenit cea mai rentabilă din fermele I.A.S. În anul 1968 a fost frunțasă pe țară la producția de ouă, realizîndu-și planul anual de aproape 14 milioane de ouă în numai zece luni.

Harnicele ouătoare fac parte din rasa de Leghorn (Stareross, Perla 63). Se aduc aici cînd sînt de o zi, după o îngrijire exemplară, la 24 de săptămîni, ouă.

Prof. MIHAI BĂLAJ

DAU ȚĂRII MELE

Dau țării mele inima și versul
și dau credința mea în viitor
spre comunism, din treaptă-n treaptă mersul
să se prefacă, peste timp, în zbor.

Dau țării mele fiecare clipă
a visului, din visul ei născut
să-i fiu neconținut, spre zări, aripa
și spadă, dacă trebuie și scut!

Dau țării mele inima întreagă
și versul ca un testament solemn
căci inima cu rădăcinii mă leagă
de patrie și versul e îndemn.

Să-i dau în zori, să-i dau și către seară
sub torța rece-a stelelor, meru
lubirea mea, cu mărturia clară
că doar iubindu-mi patria, sint eu!

Doar țara când se-mbracă în lumină
când holda ei răsună de brădari
de aur, când e toată o grădină
rotind ca un lucefar între țări.

Corala ei de munți, păduri și ape
și plăcări cu-nsoarele guri de rai
mă simt și eu de visul meu aproape
și visului, la versuri îi dau grai!

ION POTOPIN

La geamuri sint urși și papuși
și cioburi de sticlă lucioase:
Privește cum intră pe uși
Un singur monah de mătase.

Privește cum suie cu sine
Însuși, pornind anabază
Uite-l, spre gropi cu feline
Coboară pe-o singură rază.

Picior e acum, noduros
Și nins peste unghia mare,
Împins spre ligheanul de jos
Cu apă fierbinte și sare,

În jur orologiile-au stat,
Stă cirul cu zebre caline.
Doar ore de fum argintate
Mai dorm în orașe streine.

LEONID DIMOV

LA GEAMURI

Din volumul-spectacol
ELEUSIS, în curs de
pregătire

CITITORI MICI, EXIGENTE MARI

Dacă am judeca după calitatea celor
mai multe cărți pentru copii, concluziile
ar fi cam triste și cam incomode pentru
noi, cei maturi. Nu știu de ce ne închi-
puim că acești mici, dar deloc neînsem-
nați, cititori sint mai puțin exigenți decît
noi; nu știu de ce ne închipuim că sim-
plismul, convenționalul și însăilarea de
cuvinte și imagini sint mai lesne accep-
tate de ei decît de noi.

E o contradicție evidentă între această
impresie-încăpățînată și ceea ce știm din
toate manualele și cursurile de pedagogie,
din experiența noastră de copii și apoi din
experiența noastră de părinți. Fiindcă știm
sigur că universul copilăriei e animat de
frumos, că inocența lui dă și cere lucruri-
rilor culoare adevărată, că sensibilitatea
lui e atât de vibrantă încît înregistrează
orice fals.

De aceea o bună parte din aparițiile edi-
toriale nu sint permise cu entuziasm, de
aceia sufragiile merg către cărțile de ex-
cepție sau cel puțin bune, ai căror autori
se numesc Marin Sorescu, Octav Păncu-
Iași, Monica Pillat, Nina Cassian, Vasile
Mănuceanu, Mihai Negulescu.

Sint încă puține aceste cărți, sint a-
proape evenimente în peisajul literaturii
pentru copii, constituită, deseori, de lu-
crări plate, lipsite de interes, de origina-
litate. E construit, de obicei, un univers
infantil artificial, anost și neverosimil. Li-
teratura aceasta e bîntuită de eroi-tip, de
băieții poznași și nu prea, de elefanți vor-
bitori și de vulpoi demodați ș.a.m.d. Și
toți seamănă între ei, și, bineînțeles, și în-
tîmplările. Dacă ar fi adevărați, dacă ar fi
vii, n-ar mai semăna. Așa cum nu seamă-
nă cu nimeni personajele lui Mănu-
ceanu din *Area lui Noe* care au viață și
haz și fantezie, respirînd și acționînd pe
cont propriu.

Cînd se folosește textul verificat al unor
scriitori clasici (Delavrancea, Bolintineanu,
Creangă, Alecsandri) valorile lui literare
sint adesea compromise de prezentarea
grafică. Deserviciul făcut scopului educa-
tiv de a familiariza copilul cu operele
elastice este enorm. Cum ar putea fi atrac-

tivă o plachetă cu balade istorice de Bo-
lintineanu cînd desenele care însoțesc
poezia sint supărătoare prin stîngăcie și
sridență?

Rareori are loc întîlnirea fericită între
un text de calitate și un desen de cali-
tate. Dintre aparițiile mai recente, cartea
lui Octav Păncu-Iași și a plasticianului
Tiberiu Nicorescu se bucură de o aseme-
nea colaborare. Comentariul la copilărie,
de cele mai multe ori fermecător, își îm-
plinește atmosfera prin linia savuroasă și
spirituală a desenelor. Receditarea povesti-
rilor celebre ale lui Andersen în traduce-
rea de înaltă ținută a lui Al. Philippide
este și ea însoțită de o ilustrație de va-
loare. Mihai Vulcănescu semnează ima-
gini plastice încîntătoare prin candoare,
gingășie și feerie. Petele de culoare, așe-
zate cu subtilitate, tonurile dulci, suave,
mărturisesc sensibilitatea desenatorului la
valorile recunoscute ale textului, pe care
le transmite, prin mijlocirea penelului,
micilor cititori.

Tot aici am spune și cîteva cuvinte des-
pre cărțile fără text, numai cu desene.
Unele sint destinate să fie colorate de că-
tre copii, altele au dorința să descopere
acestora lumea florilor, sau a gîzelor, lumi
ale fantasticului sau ale pitorescului. Dintre
ele este de reținut cartea Liane Petruțiu-
Ghigoș ale cărei desene pline de umor și
de inventivitate comentează plastic viața
circulară. Clovnii sint amuzanți, animalele
au personalitate în aceste imagini tratate
cu culori puține dar bine alese, mărturi-
sînd rafinament cromatic.

Reușitele cărții pentru copii, încă rare,
dar oricum mai frecvente decît acum
cîțiva ani, demonstrează că în acest foarte
dificil domeniu este necesară, mai mult
ca oriunde, originalitatea, fiurul autentic,
sensibilitatea, cultura creatorului. Este da-
toria editurilor să vegheze asupra calității,
să nu considere acceptabile lucrări respin-
se ca artă de literatura „serioasă”, „ma-
turală”. Este datoria celor care se ocupă
de acest sector să-și respecte publicul, a-
cest public mic cu exigențe mari.

MARILENA VULPE

Statuia de aur

(Urmare din pag. 1-a)

sambu folcloric românesc la Festivalul de
la Efes, ceea ce s-a și realizat prin pre-
zența ansamblului Poenița.

În cadrul programului de spectacole fol-
clorice la care au participat grupuri și an-
sambluri folclorice din diverse regiuni ale
Turciei — Karadenes, Erzurum, Kurum,
Elazg, Silivka etc a evoluat și colectivul an-
samblului folcloric românesc Poenița. În
fața a zeci de mii de spectatori, rînduiți
pe treptele amfiteatrului, cîntecele, dansu-
rile și muzica populară românească evo-
luate pe scena Teatrului Mare, s-au bucu-
rat de o entuziastă primire.

În costume specifice diferitelor zone ale
țării noastre, dansatorii ansamblului au
stîrnit admirația spectatorilor prin măies-
tria cu care au interpretat jocuri bănățene,
moldovenesti, oșănești, dansuri populare din
regiunile Argeș, Bran, Năsăud etc. Călușul,
jucat cu pasiune și talent, a produs o pro-
fundă impresie asupra celor prezenți. So-
liștii Radu Dorel, Criveanu Elena, Pirlea
Aurora, Fircea Lucia, Ion Pop au făcut să
răsune cu măiestrie cîntecul românesc pe
meleagurile îndepărtate ale țărmurilor Mă-
rii Egee. În continuare, orchestra condusă
de Ion Albeșteanu a făcut să fie auzite tri-
lurile ciocîrliei, stîrnind ropote de aplauze.

Este greu de descris atmosfera de căldă
prejuri pe care gazdele au manifestat-o
față de arta populară românească prezen-
tată cu talent și măiestrie de către soliștii,
dansatorii și orchestra ansamblului. Aplau-
zele la scenă deschisă au fost nenumărate.
Impresionante au fost momentele cînd din
amfiteatrul cu zeci de mii de oameni se
auzeau însoțite de aplauze strigăte de
„bravo”, „Bravo România”, „Bravo Poe-
nița”. Membrii ansamblului, care de fapt
au mai participat și la alte concursuri —
Cairo în 1964, în Cipru și Grecia 1966, în
Olanda și Belgia în 1968, de astă dată au
evoluat în spectacolele prezentate cu mai
multă pasiune.

În finala concursului, ansamblului Poe-
nița i-a fost decernată statuia de aur a
zeiței Artemisa, cel mai mare premiu al
acestui festival. Este pentru prima oară
cînd statuia de aur a zeiței Artemisa din
Efes a fost obținută de un ansamblu folclo-
ric dintr-o altă țară.

Ilustrație de Florin Puică

De la reportaj la foileton

Implora Lamartine în a sa poezie „Lacul”: „O! Timp
întrerupe-ți sborul / Și voi ora propice opriți-vă scurge-
rea, / Lăsați-ne să savurăm rapidele bucurii / Ale celor
mai frumoase zile”. Este o veche dorință a omului de a
stopa clipa convenabilă pentru a-i pătrunde măreția. Și
iată-ne împlinită această dorință, mulțumită noii emisiuni
a televiziunii — „Reportaj în doi”, care și-a ales Clipa ca
temă pentru debut.

Cele patru secvențe reportericești, care și-au propus să
surprindă clipa cea sublimă, ne-au purtat la Salonul in-
ternațional de artă fotografică, pe șantierul podului Giur-
geni—Vadul Oii, la Institutul „Cantacuzino” și printre so-
litarii meteorologi.

Dacă reportajul de pe șantier nu s-a încadrat pe deplin
în tema propusă, în schimb ultimele două reportaje ne-au
oferit o deplină satisfacție. Emoționantul act științific al
doctorului Gh. Istrati de la Institutul „Cantacuzino” care,

pentru a demonstra că vaccinul viu antidezinteric nu dă
boala, a avut curajul să și-l inoculeze, a fost relevat de re-
porter în toată splendoarea lui. De asemenea, reportajul
despre meteorologi a beneficiat de un bun decupaj care i-a
dat un ritm alert și de o inteligentă prezentare, care a pus
în valoare forța unei acțiuni colective.

Cu această emisiune, reportajul — gen publicistic, mult
îndrăgit — și-a dovedit telegenia. Oare de ce ochiul de ci-
clop al micului ecran nu aplică un tratament asemănător și
foiletonului satiric? Era o vreme cînd apreciatul foileton
intrase în sala de reanimare. Păcat că a murit cu zile, și
încă ce zile! „Reflector” și „Transfocator” sint emisiuni
critice care însă nu pot suplini spumosul și incisivul foi-
leton.

Duminică, tradiționalul magazin, devenit printr-o struc-
turală și inspirată metamorfoză — Realitatea ilustrată, a
cuprins și un foileton satiric. Episodul filmat la o sedință
a unei comisii de împăciuire, a dovedit că este util de a
stopa și clipa neconvenabilă pentru ca demascîndu-i ur-
jenția să-i interzicem accesul în viață.

Ne place să credem că Realitatea, simțînd necesitatea
unui foileton satiric, va pleda pentru repunerea lui în
drepturi.

În marșul lor zilnic, teleprogramele poartă prea mult
„ștaif”. Sobrietatea nu exclude unor sănătoși caractere-
stie poporului nostru.

A. C.

CAVALCADĂ SPRE MÎINE

● însemnări despre pași ●

Pe un șantier am pășit totdeauna înfiorat de un flux pe care niciodată nu l-am putut ademini în cuvinte, declanșat probabil de arcul voltaic al emoției încinse la incandescență — și sentimentul că intru de fiecare dată într-un imperiu cu totul inedit, populat cu necunoscut, m-a întovărășit pretutindeni. Am legat prietenie apoi cu lucrurile și oamenii care le dominau prin creație, mi-am încălzit gândul lângă inimi aplecate în confesiune sub streșină de baracă, am devenit, cum s-ar spune — pentru ore și zile — un om al șantierului. Mi-a rămas, însă, întotdeauna ceva care scăpa percepției, ceva care nu se supunea intenției mele de ordonare logică a elementelor, ceva poate ca fluxul acela pe care nu-l pot încopcia niciodată în cuvinte.

...Rătăcesc de câteva ore pe „moșia” grupului de șantiere care realizează zona industrială a Slatinei contemporane — extinderea Uzinei de aluminiu, înălțarea fabricii de produse carbonace. Știu, la conducere mi s-au oferit toate informațiile posibile; de la cota atinsă în construcții, altă în ceea ce privește planul fizic, alt și valoric, pînă la imaginile încărcate de forță și lumină a ceea ce va însemna porțiunea aceasta de pământ după ce vor fi plecat constructorii. Cifrele s-au alăturat ordonat pe hîrtie în șiruri și reprezentări, au stîrnit, desigur, semnificații și perspectivă, au convins. Și, totuși, ceva mă împinge să rătăcesc fără o țintă precisă. Trec pe lângă stația de betoane în vuetul basculantelor, mă cobor în fundații ori îmi anin privirea de stîlpi în forme ce-mi amintesc mai degrabă statuile acelea vechi și celebre din insula Paștelui, a căror ciudată identitate n-a putut fi stabilită nici pînă astăzi.

Presimt undeva, sub pași, în pămînt, alți pași, care se adună, se caută, însoțindu-se... După orele petrecute cu frînturi de cuvinte printre oameni (pe șantier nu se stă la taifas; cuvîntul vine numai atunci cînd gestul n-a fost înțeles — și, și atunci scurt, bolovănos, desprins din crisparea cu pămîntul) — pe unii i-aș putea chiar recunoaște. Iată, pasul acela greu, smuls parcă din străfunduri, în jurul căruia tropotesc alți pași, mai mărunți și cu rezonanță mai redusă, nu poate să fie decît meșterul Maschio Ugo, șeful lotului 3, strîns la un sobor cu ortacii despre atacarea unei noi porțiuni din rețeaua de canalizare menită să asigure scurgerea apelor industriale, din viitoarea fabrică, spre colectorul principal.

Sînt pași grei, duzuți, dar niciodată înfrînși,

pași de-o viață de om, cum spune maestrul, care aduc după ei ecouri lăsate și-n solul Petroșanilor, al Mureșului și Tîrgu-Jiului, al Lotrului. Unele ecouri povestesc despre drumurile naționale care s-au așternut netede sub pașii acestora, altele despre căi ferate și funiculare. Sînt pașii aceștia semănături în pămîntul unei vîrste de 19 ani, trăită de maestrul de pe un șantier pe altul. Ei pornesc de la Tălmăciu-Sibiu și poposesc la Slatina, după un timp în care s-a înfiripat o poveste de dragoste, s-a întemeiat o familie, a apărut un fiu...

Nume au și ceilalți pași adunați la chibzuință în jurul maestrului. Ei se numesc Constantin Sebastian, Florea Tita, Constantin Puicu, Gheorghe Stoica, destoinici șefi de echipă — pavatori și betonisti, constructori de căi ferate — aducînd și ei rezonanța mai multor șantiere.

Pe inginerul Ion Diaconu, mult maturizat pentru cei 30 și ceva de ani, se pare că l-a durut o urmă lăsată acasă, în pragul de la plecare, al unei căsuțe cu pridvor de pe-aici, din Valea Mare. Și urma dinții i-a adunat pașii risipiți pe parcursul a 11 ani pe șantierele lașului — unde se împărțeau în mod egal între viitoarea uzină metalurgică, fabrica de mătase, complexul de morărit și cursurile serale ale Politehnicii. „Miracolul” Slatinei determina întoarcerea la vatră a altenilor, și Ion Diaconu a simțit în 1967 dor de ducă. A lucrat mai înții pe șantierul uzinei de aluminiu, iar acum răspunde de sectorul Nord al zonei industriale. Ultimul pas i l-am întîlnit pe cota de glisare a turnului de răcire.

Atras de meleagurile natale a făcut cale-ntoarsă și finărul zidar Alexandru Scaiete, ai cărui pași au rămas încrustați în temelia unor edificii industriale din Craiova, Motru, Pitești.

Uneori pașii nu vin singuri. Ei se întovărășesc pe drum cu alții, legați de prietenia aceluiași sens. Așa s-a petrecut cu Constantin Ciobanu și Dumitru Antonescu, amîndoi tineri, șefi de brigăzi complexe, primul — fierar-betonist, celalalt — lăcătuș-montor. Fiecare a zburătăcit singur (zburătăcit — un fel de a spune, căci n-au părăsit locul pînă cînd în urma lor n-au zîmbit în soare ferestrele de sticlă și oțel ale uzinelor) pe câteva șantiere, dar s-au întîlnit la Suceava, au plecat apoi împreună la Govora și Craiova, și tot împreună au descins aici, la Slatina.

...Am stat pe mdelete de vorbă cu toți acești oameni, cercetîndu-le chipul și sufletul. L-am întrebabil sincer, apoi, de nu se simt cumva obosiți de atîta călătorie, de n-au nevoie de odihna satorniciei. Numai faptul că le stîrnisem încredere i-a făcut să nu mă suspecteze de vorbe necuviincioase.

„Vezi dumneata, mi-a mărturisit inginerul Ion Dascălu — atunci cînd începi viața aceasta, nu poți trăi altfel. Ea devine modul nostru de a fi. Și este frumoasă această existență, cînd la plecare lași în urmă trupuri zvelte de fabrici și uzine, mindru că ai topit și ceva din tine la temelia lor — și nici nu te despresoară dorul de ele, că undeva, în zarea patriei, se profilează conturul altora, chemarea altor șantiere”.

Am înțeles atunci, că fluxul acela pe care nu-l puteam ademini în cuvinte e cîntecul unei neîntrerupte ștafete în ampla cavalcadă spre mîine.

I. ANDREIȚĂ

Sînt locuri în țară croite parcă pentru uriași. Un astfel de loc l-am văzut între Borcea și Dunăre, în incinta îndiguită de la Pietroiu. Măreția digului, amplexarea suprafețelor de pămînt defrișate și rediate agriculturii, ea și recoltele obținute aici, conferă acestui loc dimensiuni care se potrivesc numai uriașilor. Locuri de acest fel am văzut pe întinsul patriei, nenumărate. Unul este muntele de marmură de la Aushîța. Altul este șantierul naval de la Galați. Tot la Galați și în aceeași superbă categorie a prezențelor de dimensiuni neobișnuite se așează combinatul siderurgic. Laminorul de tablă groasă și oțelăria acestui gigant industrial, ca să iau numai două repere, sînt atît de mari încît chiar și pentru o simplă plimbare prin incinta lor îți-ar trebui câteva zile de mers și de superlative. Același sentiment de forță expresivă în gradul cel mai înalt îl capeți vizitînd șantierul Porților de Fier, uzina puternicilor locomotive de la Craiova, combinatele chimice de pe valea Trotușului, de la Ișalnița sau de la Turnu Măgurele, ori străvechiul și totuși atît de nou oraș care se numește Reșița. În această din urmă localitate am văzut, mai bine zis am descoperit, Uzina constructoare de mașini unde se prelucrează prin așchiere cele mai grele piese și mașini ce s-au fabricat pînă azi în patria noastră. Să iau un singur exemplu și anume butu-

cul-rotor al turbinei de 178 MW. Trebuie să spun că această piesă enormă și totodată delicată are o greutate de 120 tone. Dar chiar această piesă constituie nu o instalație întreagă, ci numai un sub-ansamblu al uriașelor turbine ce vor fi montate la hidrocentrala de la Porțile de Fier. Greutatea unei singure turbine, cu paletele și generatorul ei, atinge gabarite impresionante și absolut fără precedent pentru industria noastră, dar tocmai

ACASĂ LA URIAȘI

aceste dimensiuni sînt chemate să vorbească azi, prin materialitatea lor, despre forța industriei României socialiste, despre capacitatea creatoare a muncitorilor și inginerilor noștri, despre înalta lor măiestrie și cutezanță. Tocmai în astfel de sectoare cheie se verifică și se realizează prin exemple strălucite justetea și înțelepciunea politicii de industrializare a țării, activitatea creatoare și clar văzătoare desfășurată de partid pentru dezvoltarea armonioasă și rapidă a economiei românești. Chiar și o singură secție a Uzinei constructoare de mașini din Reșița și anume secția de mecanică grea, con-

struită și utilată din mers, într-un timp care a doborât toate recordurile similare, este capabilă să stîrnească uimirea și mîndria noastră, deși ea este un simplu detaliu dintr-un angrenaj de proporții teribile. În această hală muncitorii par niște furnici, într-atît de uriași și neobișnuite sînt dimensiunile mașinilor și ale pieselor aduse aici la prelucrat. O singură paletă a turbinei de 178 MW are o greutate de câteva zeci de tone și o lungime de 5,60 metri. O macara din această secție gigantică poate ridica piese grele pînă la 100 tone. Un strung de aici, el însuși o uzină, este înalt cît o casă cu câteva etaje. E firesc așadar ca strungarii, mecanicii și inginerii care lucrează în acest loc să pară niște furnici liliputane, dar parcă tocmai această evidentă și temerară disproporție vine să evedențieze cu o maximă elocventă însemnătatea covîrșitoare a operei lor de constructori la dimensiuni uriașe. Cînd vedeți locomotivele Diesel, cînd priviți marile poduri feroviare, cînd urmăriți munca harnică a tractoarelor, cînd veți admira ecluzele Porților de Fier, să vă gîndiți la oamenii temerari care le făuresc. Deși par să aibă dimensiunea infinitesimală a elitrelor de furnici, prin ceea ce construiesc, ei sînt în realitate niște uriași care făuresc monumentalele construcții pentru eternitate.

PETRU VINTILĂ

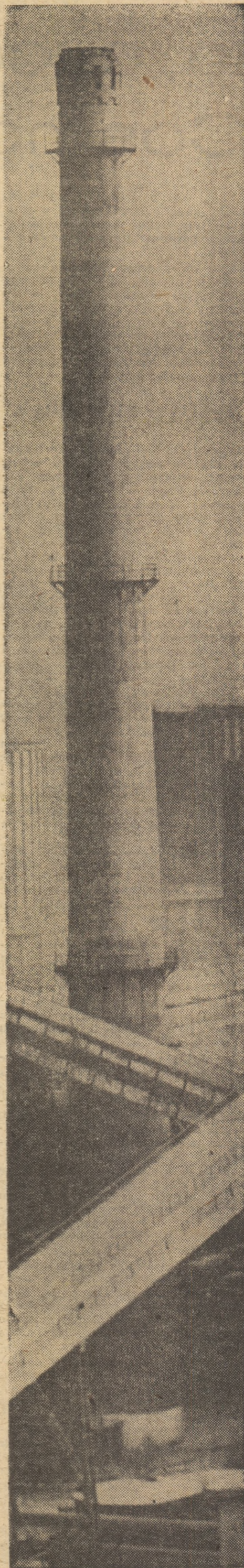

Foto: GH. VINTILĂ

Noi succese în cucerirea Cosmosului

Luna mai a acestui an înregistrează două evenimente de o deosebită importanță pentru istoria cuceririi spațiului interplanetar de către om.

Este vorba despre îndeplinirea cu succes a programului de zbor al celor două stații cosmice interplanetare Venus 5 și Venus 6, trimise de către oamenii de știință sovietici pe planeta Venus și de zborul navei spațiale americane Apollo 10 care se realizează în prezent pe itinerarul Pământ-Lună-Pământ.

VENUS 5 ȘI VENUS 6

Lansate la 5 și respectiv 10 ianuarie 1969 în direcția planetei vecine Venus, cele două stații automate Venus 5 și Venus 6 au ajuns la 16 și respectiv 17 mai în apropierea planetei după ce au străbătut o distanță enormă, de milioane de kilometri.

Coborând lin pe suprafața ei în regiuni dinainte stabilite, aparatura științifică montată la bordul stațiilor a transmis date cu privire la temperatura, densitatea, presiunea și compoziția atmosferei venusiene, precum și cu privire la suprafața planetei, în mod obișnuit învăluită în nori groși și inaccesibili telescoapelor terestre.

Este pentru prima oară cind suprafața unei planete și atmosfera ei sunt studiate în același timp de către două stații automate.

Aceste două zboruri fac parte din programul inițiat de oamenii de știință sovietici pentru studierea directă a misteriosului Luceafăr, studiu început la 12 februarie 1961 prin lansarea stației Venus 1 de pe un satelit greu al Pământului în direcția planetei.

Venus 1 a studiat mediul interplanetar, trecind la 100.000 km suprafața planetei, iar Venus 2 lansată la 12 noiembrie 1965 în același mod, a adus contribuții importante în cercetarea naturii acestei planete, prin fotografii și datele trimise cu ocazia celor 26 emisiuni radio-transmise de la bordul ei. La 27 februarie Venus 2 a trecut la 24.000 km de planeta Venus.

Stația Venus 3 a realizat o performanță extraordinară reușind să atingă la 1 martie 1966 suprafața planetei.

Rezultatele cele mai importante le-a furnizat însă Venus 4 lansată la 12 iunie 1967.

La 29 iunie 1967 se afla la o distanță de 12 milioane km de Pământ, printr-o comandă specială s-a corectat orbita, astfel că stația a reușit la 18 octombrie 1967 să pătrundă în atmosfera planetei. După aceasta, cu ajutorul unei parașute a fost coborât lin pe suprafața un container special cu aparatură științifică, care a măsurat temperatura, presiunea și compoziția atmosferei lui Venus.

Temperatura a variat între +25 și +270°C, presiunea între 0,7—18,5 atmosfere, iar atmosfera s-a găsit că e compusă din aproximativ 90 la sută dioxid de carbon, mai puțin de 7 la sută azot și aproximativ 1,5 la sută oxigen și vapori de apă.

Acest tablou va fi întregit de datele furnizate de Venus 5 și Venus 6, care sînt în curs de prelucrare.

Importanța reușitei acestor două zboruri este cu atât mai mare cu cît rezultatele acestei prelucrări vor îmbogăți în mod indirect cunoștințele oamenilor de știință asupra propriei noastre planete „Pământul” care se pare că se aseamănă în multe privințe cu Venus.

APOLLO 10

În ceea ce privește Luna — satelitul nostru natural — situată la o distanță de aproape 400.000 km de Pământ, peste două luni, adică la 20 iulie, va fi vizitată de primii cos-

monauți care vor cobori pe suprafața ei. Pînă atunci însă, se realizează repetiția generală a acestui zbor.

Cei trei cosmonauți americani, Thomas Stafford, John Young și Eugene Cernan, au pornit duminică 18 mai, ora 18h. 49m (ora Bucureștiului) într-un zbor de 8 zile în direcția Lunii și înapoi. Misiunea lui Apollo 10 este de a lega toate datele furnizate pînă în prezent de celelalte nave cosmice lansate în cadrul programului „Apollo”.

Principalele operațiuni pe care le efectuează cosmonauții în cadrul acestui zbor sînt înscrierea navei pe o orbită în jurul Lunii, trecerea cosmonauților Stafford și Cernan în modulul lunar, decuplarea acestuia de navă, efectuarea unui zbor independent spre suprafața Lunii și înscrierea modulului pe o orbită în jurul ei. De pe această orbită, modulul se apropie de două ori la o distanță de numai 15 km de Lună. În timpul acestui zbor automat de 8 ore în jurul Lunii, se obțin date mai precise asupra modulului de funcționare a modulului lunar, și asupra reliefului zonei în care vor aseleniza la 20 iulie doi dintre membrii echipajului Apollo 11.

După încheierea celei de a patra revoluții a modulului în jurul Lunii, acesta se va îndrepta spre nava pilotată de Young, cu care se va cupla, iar cei doi cosmonauți vor reveni în cabina navei care se va îndrepta spre Pământ.

În timpul celor 8 zile ale călătoriei cosmice, de la bordul lui Apollo 10 vor fi transmise 11 emisiuni de televiziune, unele chiar în culori. Pentru prima oară omenirea va admira peisajul colorat al Lunii cît și al Pământului privit din Cosmos.

Zborul lui Apollo 10 are o importanță deosebită, ca o penultimă etapă în acest vast program de cercetări spațiale, care are drept prim obiectiv corpul cerese cel mai apropiat de Pământ — Luna. El reprezintă o adevărată repetiție generală, pregătită pînă în cele mai mici amănunte, a zborului primului om pe Lună. Nava „Apollo 11”, care va înfăptui pentru prima oară în istoria omenirii vizul ei milenar de a călători spre alte corpuri ale sistemului solar, se află deja pe rampa de lansare de pe care și-a luat zborul Apollo 10. Pregătirile sînt în curs de desfășurare.

MAGDALENA CÎRȘMARU

cercetător științific
Observatorul Astronomic București

Lansarea navei spațiale „Apollo-10” la Cape Kennedy

ACIDUL RIBONUCLEIC ȘI MEMORIA

Numeroase reviste medicale din S.U.A. au citat cazul unor bătrini care și-au redobîndit memoria în urma unui tratament special care nu a durat mai mult de 15 zile. Tratamentul a fost efectuat de un grup de medici de la Universitatea McGill, sub conducerea doctorului Cameron, care au reușit să redea memoria unui număr de 20 de bătrini, prin simpla injecție pe cale intravenoasă a unei doze zilnice de 50—70 mg acid ribonucleic.

Eficacitatea acestui tratament a stabilit că mecanismul înregistrării și stocării informațiilor este de natură chimică. De fapt se știe de mult că sistemul nervos și creierul funcționează datorită proceselor electrochimice; ceea ce s-a descoperit de curînd e faptul că memoria nu este fixată numai la nivelul celulelor nervoase, ci că substanța fundamentală care dirijează înregistrarea datelor este prezentă în fiecare celulă a materiei vii. Această substanță este tocmai unul dintre cei doi acizi nucleici, respectiv acidul ribonucleic (ARN).

Primul dintre acești acizi, cel dezoxiribonucleic (ADN) este suportul cromozomilor, fiind purtătorul caracterelor ereditare transmise din generație în generație.

Cît despre acidul ribonucleic, acesta joacă rolul de mesager, el fiind cel care dirijează elaborarea proteinelor în celulă conform ordinelor primite de ADN.

Prin tratamentul încercat de dr. Cameron, s-a descoperit o nouă însușire a ARN; pe lângă informațiile genetice „înnăscute”, ARN poate să primească și să transmită informațiile dobîndite de organism în cursul vieții, și anume — memoria.

Iată de ce, injectînd unui individ ARN, acesta are toate șansele să-și recupereze memoria pierdută.

NOTĂ DE LECTOR

RADU DE LA

AFUMAȚI—DOMN AL

ȚĂRII ROMÂNEȘTI

In editura Enciclopedică Română a apărut sub semnătura lui Petre Demetru Popescu lucrarea „Radu de la Afumați — Domn al Țării Românești” — care evocă figura acestui voievod.

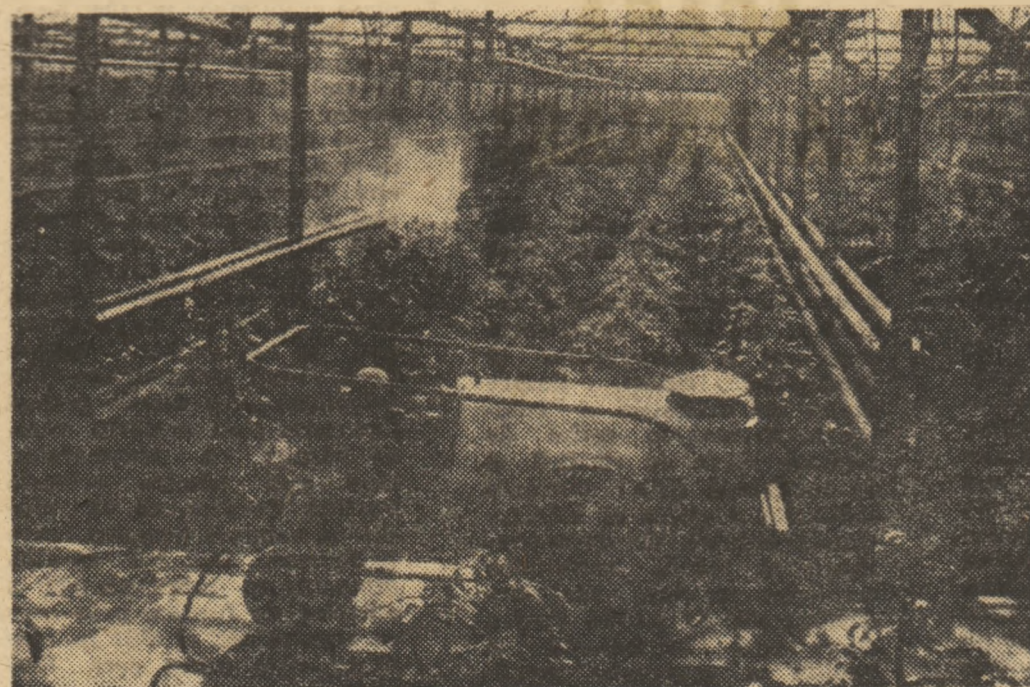
Coboritor din vechea familie a Basarabilor, voievodul Radu se numără printre domitorii care au continuat politica lui Mircea cel Bătrîn, de apărare a pămîntului strămoșesc în fața colosului otoman. Evocînd anii frîmintatei domnii a lui Radu de la Afumați, autorul înfățișează războaiele de la Dunăre, efortul voievodului de a sfîrși un puternic stat centralizat, conflictul cu marea boierime, moartea năpraznică a lui și a fiului său datorită trădării.

Lucrarea, bogat ilustrată, îl ajută pe cititor să cunoască mai bine unele aspecte ale epocii respective, iar stilul accesibil maselor largi va face ca ea să se bucure de o largă audiență din partea publicului cititor.

Venln de șarpe, Împroșcat de la distanță

Primii exploratori care au vizitat Africa și Asia de sud-est povesteau despre niște șerpi îngrozitori care orbeau de la distanță oamenii cu răsufierea lor. Multă vreme aceste afirmații au fost considerate simple legende. Mai tîrziu, s-a lămurit că într-adevăr există cobre care „scuipă” veninul în ochii adversarului de la o distanță de 2 m. De curînd, herpetologii (specialiști în șerpi), au reușit să afle că mecanismul împroșcării veninului nu are nimic comun cu saliva, că această varietate de cobre împroșcă veninul dintr-un orificiu al canalului dintelui.

S-au văzut cazuri cînd o cobră întărită a împroșcat venin de 28 de ori la rînd. La asemenea „tir cu repetiție”, șarpele consumă 130 mg de venin.

Complexul de sere Vitan-Birzești. Se combat dăunătorii cu ajutorul mașinilor electrice de stropit

ÎNDRUMĂRI PENTRU CRESCĂTORII DE VIERMI DE MĂTASE

Creșterea viermilor de mătase asigură producții bune de gogoși de mătase dacă se folosește sămânța de calitate, dacă se face incubația ouălor în condițiile cerute de rase și hibridii de viermi de mătase cu gogoși albe și dacă îngrijim și hrănim corespunzător larvele timp de 24—25 zile — perioada de dezvoltare larvară — menținându-le în condiții bune de temperatură, umiditate și spațiu.

De asemenea, o deosebită grijă din partea crescătoarei se cere în perioada îngoșării, pentru ca toată munca depusă să fie dusă la bun sfârșit și fiecare larvă crescută să poată depăși firul mătăsii sub formă de gogoasă.

În ceea ce privește sămânța de viermi de mătase, aceasta se obține de la stat prin întreprinderile de contractări și achiziții pentru industria ușoară, care se preocupă să dea în producție pentru creșteri, rase și hibridii atât indigeni cât și importați din țări în care sericicultura este dezvoltată, ca Italia și Japonia.

Incubația ouălor în bune condiții este sarcina întreprinderilor de contractări și achiziții pentru industria ușoară care aplică metode moderne și anume:

Ouăle scoase la temperatura de 6—7° C. de la frigider sînt trecute timp de 3—4 zile la temperatura de 13—15° C, iar apoi se mențin la temperatura constantă de 24—25° C și umiditate de 80—85 la sută. Acest tratament al ouălor asigură o dezvoltare optimă a larvelor care după 14 zile ies din ou în procent de peste 93 la sută în decurs de două zile.

Îndrumările tehnice care se dau pentru perioada de creștere a larvelor urmăresc să scoată în evidență măsurile esențiale de aplicat dintre care evidențiem:

În perioada I-a a dezvoltării larvelor, care cuprinde vârsta I—III, larvele trebuie să fie menținute în încăperi încălzite la 24—25° C, rărirea larvelor să se facă permanent cu frunzițe proaspete la fiecare hrănire și frunza să se dea în cantități mici dar din două în două ore, în special în prima vîrstă larvară.

Crescînd larvele în cameră cu 24—25° C rar pe stratul de frunză și hrăniți des, vîrstele se prescurtează și în 9—11 zile larvele au trecut trei vîrste larvare și după năpîrlire trec în vîrsta IV.

Perioada a doua din dezvoltarea larvară cuprinde vîrstele IV și V și îngrijirea și hrănirea larvelor se face astfel: larvele se hrănesc permanent, se hrănesc de cel puțin patru ori pe zi în vîrsta a IV-a și cel puțin de șase ori pe zi în vîrsta a V-a. Temperatura în încăpere scade la 21—22°, lumina este difuză și o realizăm acoperind fereastra cu o singură coală de hirtie de așternut, umiditatea se menține 60—70 la sută.

Hrana — frunza sau lăstarii de dud — trebuie să fie de calitate și se pot da în amestec cu frunza de dud altotit dacă există plantații de dud din care să se poată recolta.

După 8—9 zile de hrănire continuă, larvele încetează furia de mîncare, elimină tot conținutul aparatului digestiv, glandele mătăsodase se încarcă la maximum cu substanțele din care este constituită fibra mătăsosă și urmează îngoșarea.

Pentru a realiza o îngoșare de 100 la sută crescătoarea de viermi de mătase trebuie să se preocupe permanent de crescătorie și va proceda după cum urmează:

— pregătește stelaje de îngoșare suprapuse pe cele existente sau pe alte spații pe care le are în gospodăria personală

— pe stelajele cu hirtie de așternut așează măturile sau materialul pe care îl folosește la îngoșare, pe întreaga suprafață a stelajului

— hrănește larvele pe stelaje și urmărește pe cele care nu mai consumă frunză și țin toracele cu capul ridicat, căutînd un loc să îngoșeze. Pe acestea le transportă pe stelaje pregătite așa cum s-a arătat și unde larvele găsesc spații curate, material bun de îngoșare și imediat își caută spații și încep urzitul.

Repetînd din timp în timp operația de selecție a larvelor, care au atins momentul optim pentru îngoșare, de cele care continuă să se hrănească, realizăm o rărire bună a tuturor larvelor din crescătorie, ne putem preocupa să hrănim și să primenim larvele rămase în urmă care în scurt timp ajung la îngoșare.

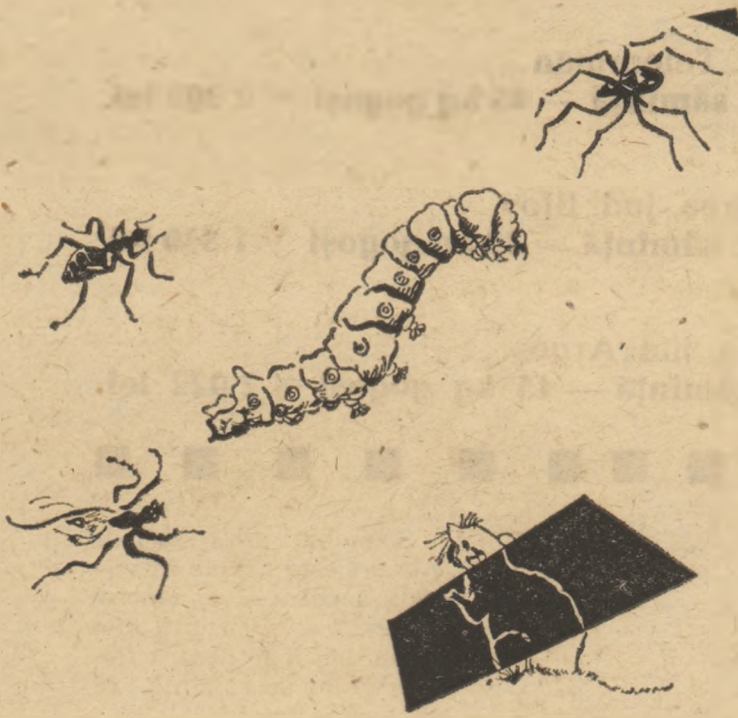
În același timp cele trecute pe stelajele de îngoșare, nu sînt deranjate, au condiții normale de aer, temperatura de 22—23° C și depun mătasea în gogoasă timp de trei zile.

Sămînța distribuită de stat este produsă din rase care se potrivesc cu clima țării noastre și dau producții de gogoși de calitate superioară. Pentru a avea rezultatele cele mai bune în munca noastră, trebuie să contractăm sămînța cu statul și să nu întîrziem să ne prezentăm la camera de incubație pentru ridicarea viermișorilor, îndată ce am fost anunțați

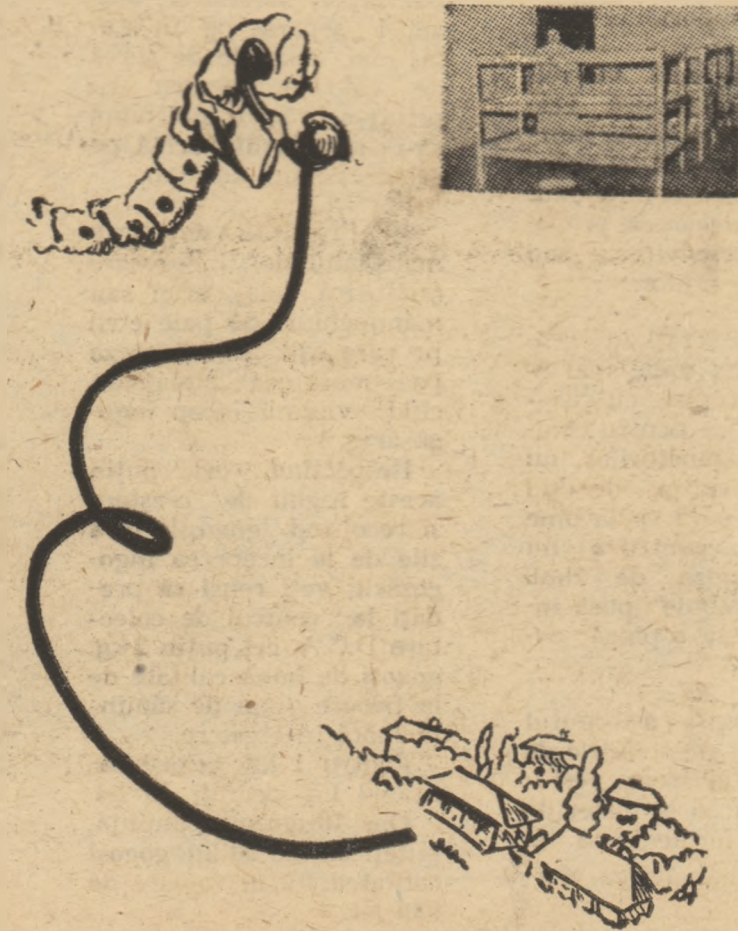
Dacă nu depunem efort în îngrijirea larvelor la îngoșare, producția realizată este mică și de slabă calitate. Este cunoscut că rasele și hibridii de viermi de mătase cu gogoși albe se caracterizează printr-o îngoșare mai înceată, larvele nu se urcă prea sus pe materialul de îngoșat și uneori dacă nu se dau îngrijirile arătate mai sus, ele îngoșează în așternutul de frunză, unde gogoșaa se obține cu defecte.

Respectînd regulile importante de creștere, producțiile de gogoși de mătase realizate vor fi de 2—2,5 kg pe gramul de ouă.

Ing. MARIA CASAN
Stațiunea Centrală de Apicultură
și Sericicultură Băneasa

Crescătoare, nu uitați că prevenirea și combaterea bolilor și dăunătorilor viermilor de mătase este o condiție principală în obținerea unei producții de gogoși de mătase sportive și de calitate superioară. Înlăturați din crescătorii muștele, furnicile, păianjenii și șobolanii! Păstrați o curățenie desăvîrșită!

Noi am pornit de la zero. Nu aveam de nici unele și nici nu știam prea multe lucruri despre creșterea viermilor de mătase. Dar copiii doreau să cumere diferite materiale sportive aparate de fotoarfat să plece în excursii etc. Ne-am gîndit împreună și nu mai solicițăm bani de la părinți pentru astfel de scopuri. Eu — împreună cu vreo 5 școlari — am făcut o vizită la Direcția agricolă județeană. Specialiștii de acolo ne-au dat numeroase îndrumări prețioase, sfaturi competente.

În mod gravit am primit ceea ce ne era necesar la început: sămînța, dezinfectantul și hîrtia perforată pentru așternut. Loc am găsit ușor iar hrană pentru viermi... cită ne trebuia. Nu aveam plantații speciale, dar duzii existenți pe marginea șoselelor au căpătat parcă un preț mai mare de cînd creștem viermi de mătase.

O INDELETNICIRE PLĂCUTĂ ȘI PENTRU ȘCOLARI

Ce să mai spun? Începutul a fost mai greu. Ne mai împotmoleam, mai greșeam. Acum însă ne bucurăm din plin de roadele muncii noastre. Eu am devenit pensionar. Dar, copiii mă socotesc încă de al... lor. Am depus o sumă la C.E.C. și vom pleca curînd într-o frumoasă excursie în nordul Moldovei. S-au cumpărat fel de fel de materiale sportive și mulți copii au și biciclete.

Aceasta ar fi latura materială a indeletnicirii. Nu pot însă să nu amintesc de o altă latură, tot atît de importantă: învîdmîntele. Crescînd viermi de mătase, copiii au învățat enorm de multe lucruri despre culturile de dud, despre sericicultură și despre multe altele. Fiecare ieșire în mijlocul naturii ne-a folosit pentru cunoașterea plantelor, pentru îmbogățirea cunoștințelor. Iată cite valențe are o indeletnicire care pare — la început — lipsită de importanță. De altfel, tradiția ce există în zeci de sate — pentru creșterea viermilor de mătase este o dovadă a eficienței acestei indeletniciri.

Cred că, pentru școlari, ar putea să existe mai mult îndemn spre o astfel de preocupare, spre folosul lor și al patriei, pentru că cine nu știe oare cit de prețuite sînt firele de mătase ce se realizează de sericicultori?

LICA NICOLAE
învățător

Crescătoarele fruntașe de viermi de mătase din C.A.P. „Tim-puri Noi” comuna Dăbuleni, primind răsplata muncii lor

URMAȚI EXEMPLUL LOR

C.A.P. DRUMUL BELȘUGULUI, com. Dăbuleni, jud. Dolj
a obținut în anul 1968 din creșterea viermilor de mătase, un venit
de 575 700 lei.

ȘCOALA GENERALĂ PRIBOIENI, jud. Argeș
din 40 gr. sămînță — 68 kg gogoși = 3 288 lei.

MANEA VIORICA — Ciuperceii Noi, jud. Dolj
din 10 gr. sămînță — 33 kg gogoși = 64 zile muncă.

MUȘAT FLORICA — Bujoru, jud. Teleorman
din 15 gr. sămînță — 45 kg gogoși = 2 205 lei.

FLORESCU FRUSINA — Minăstirea, jud. Ilfov
din 10 gr. sămînță — 30 kg gogoși = 1 350 lei.

MIHAI FILOFTEIA — Glimbocata, jud. Argeș
din 20 gr. sămînță — 45 kg gogoși = 2 022 lei.

CRESCĂTORI

DE VIERMI DE MĂTASE!

Vreți să realizați cel puțin 2 kg gogoși de mătase
la gramul de sămînță?

Respectați și aplicați îndrumările ce vi se dau de
tehnicienii D.C.A., din care cele mai importante sînt:

1. Curățați și dezinfec-
tați cu soluție de formalină,
camera și stelajele de
creștere.

2. Încălziți camera de
creștere la 25° C în pri-
mele 3 vîrste, 24° C în
vîrsta a patra și 23° C
în vîrsta a cincea și la în-
gogoșare.

3. Mențineți în tot
timpul creșterii o umidi-
tate corespunzătoare în
camera de creștere, res-
pectiv 85 la sută în pri-
mele trei vîrste și 75 la
sută în vîrsta a patra și a
cincea, pentru a permite
dezvoltarea normală a lar-
velor.

4. Hrăniți viermii de cel
puțin 6 ori în 24 ore, din
care prima hrănire la pri-
mele ore ale dimineții și
ultima hrănire seara tir-
sca (în jurul orei 22).

5. Nu hrăniți viermii
de mătase cu frunză veș-
tedă, pătată, mănătă, mur-
dară sau stropită cu subs-
tanțe chimice contra dău-
nătorilor, deoarece provo-
că imbolnăvirea sau
moartea viermilor.

6. Dacă lucrați în gră-
dini și livezi unde s-au e-
fectuat stropiri cu subs-
tanțe chimice pentru com-
bateră dăunătorilor, nu
culegeți frunza de dud
înainte de a vă spăla bine
pe mîini, pentru a nu
otrăvi frunza de dud.
Frunza trebuie pusă în-
tr-un sac sau o pinză cu-
rată.

7. Nu lăsați așternutul
neschimbat pe stelajele de
creștere, deoarece restu-
rile de frunză și materiile
organice fermentază și
produc imbolnăvirea vier-
milor.

Schimbați așternutul de
cite ori este nevoie în vir-
stele a patra și a cincea.
În acest scop primiți cite
6 coli de hîrtie pentru fie-
care gram de sămînță ce
ați contractat.

8. Nu deranjați și nu
hrăniți viermii în timpul
sommelului.

9. Odată cu rărirea vier-
milor pe stelaje, alegeți
pe cei mici care nu s-au
dezvoltat normal și așe-
zați-i separat pe un ste-
laj mai aproape de sursa
de căldură, pentru ca
printr-o hrănire mai bună
să-i ajungă din urmă pe
cei dezvoltați normal.

10. Pregătiți din timp
materialul de îngogoșare
(măturică, talaj, arici sau
mănușchiuri de paie etc.)
pe care să-l puteți așeza
pe marginea stelajelor,
cînd viermii încep îngo-
gășarea.

Respectînd cel puțin
aceste reguli de creștere
și recoltînd gogoșile la 8
zile de la începerea îngo-
gășării, veți reuși să pre-
dați la centrul de colec-
tare D.C.A., cel puțin 2 kg.
gogoși de bună calitate de
la fiecare gram de sămîn-
ță luată în creștere.

Pentru 1 kg. gogoși ca-
litatea I-a, primiți 49 lei.
Din 10 grame sămînță,
puteți obține 20 kg. gogoși
calitatea I-a în valoare de
980 lei.

COOPERATIVE AGRICOLE
DE PRODUCȚIE ȘI CRESCĂTORI
DE VIERMI DE

MĂTASE

Valorificați întreaga
producție de gogoși de mătase prin
întreprinderile de
contractări și achizi-
ții pentru industria
ușoară, care vă oferă
prețuri și condiții a-
vantajoase.

Pentru un kg.
gogoși de mătase
de calitate I,
PRIMIȚI 49 lei,
precum și 0,250
kg. BUMBAC FIR,
la PREȚUL de STAT

DIN TATĂ-N FIU

Primăvara de atunci — primăvara lui '45 — începuse la Tomulești pe la sfârșitul lui februarie, deși crivățul mai zgîlția fereastra, mai chiuia în hornuri.

...Se adunase tot satul: bătrini, virstnici, femei, mai puțini tineri, căei ei se găseau încă în luptă cu dușmanul undeva, în munții Tatra. Nu se arătase geana trandafirică a zărilor, cînd mulțimea aștepta semnalul să pornească.

Ulte, acum, după ce au trecut atîtea primăveri, tabloul imi apare tot proaspăt. Era o forfotă neobișnuită. Veseli, oamenii porniseră să conștie pămînturile celor 7 moșieri din comună. Ei, țărani din Tomulești, au fost printre primii din județ, care urmînd indemnul partidului, au por-
tă să facă dreptatea pe care o așteptau de sute de ani. Erau sute de oameni și dintre ei, cel mai hotărît, Chiriță D. Olteanu, un om de statură potrivită, cu ochi vii, jucăuși.

Acolo de unde au pornit oamenii buluc, cam pe unde se ridica sfîdător conacul ciocoiului, strălucese acum, în noapte, salbe de lumini. Străjuiesc astăzi falnice: sediul cooperativei agricole, măgaziile și pătelele, grajdurile. Într-o zi, nu de-

mult, mă aflam împreună cu bunul meu prieten, Chiriță D. Olteanu. Are 80 de ani și părul nins de vreme. Și arătîndu-mi cîte s-au împlănit în cooperativă și în sat, ochii i s-au umezit. Era mindru că pusese și el o cărămidă la fericirea consătenilor săi.

În primăvara aceasta, am fost iarăși la Tomulești. Am vizitat fermele de animale, grădina de legume, am văzut cîmpul înverzît... Omul care mă însoțea poartă un nume care înseamnă ceva în viața satului: Florea Chiriță D. Olteanu. Eu, fostul lui învățător, îi spun simplu: Florică. Oamenii îi spun cu drag: „tovarășe președinte”. El este președintele cooperativei agricole. Oamenii îl iubesc. Cîștit, cu respect față de consăteni și față de drepturile lor, harnic și priceput, calcă pe urmele tatălui. Căci așa e datina la noi. Tatăl începe, fiul e dator să ducă mai departe.

Într-un fund de zare văd tractoare și mașini ieșite la lucru; număr primăverile, mă bucur de toate cîte sînt la Tomulești și trimit un gînd bun tovarășilor și prietenilor din primăvara aceea îndepărtată, ca și celor mai tineri care merg tot înainte pe drumul plin de lumină, — călăuziți de partid.

RADU SANDU

Răspundem cititorilor.

EXAMENUL LA ÎNVĂȚĂMÎNTUL SUPERIOR AGRICOL

După cum s-a mai anunțat, între 5—15 iulie 1969 (și între 5—15 septembrie 1969, pentru facultățile și secțiile la care nu se completează cifra de școlarizare la primul concurs precum și pentru cursurile fără frecvență) va avea loc concursul de admitere pentru învățămîntul superior de toate gradele inclusiv cel agricol.

Pentru a răspunde întrebărilor cititorilor redăm cîteva amănunte:

Se poate susține concurs la Institutul Agronomic „N. Bălcescu” din București cu facultățile de Agricultură, Horticultură, Medicină veterinară și Zootehnie, la Institutul Agronomic „Ion Ionescu de la Brad” din Iași cu aceleași facultăți, Institutul Agronomic „Dr. Petru Groza din Cluj” și la Institutul Agronomic din Timișoara cu facultățile de Agricultură, Medicină veterinară și Zootehnie. Mai menționăm că la Universitatea Craiova se poate susține concurs la Facultatea de Agricultură și Horticultură.

La concurs se pot înscrie absol-

venții cu diplomă de bacalaureat (sau maturitate) ai liceelor (școlilor medii de cultură generală), ai școlilor medii tehnice și ai școlilor tehnice cu durata de 4 ani, absolvenții cu examen de bacalaureat ai fostelor licee teoretice, industriale sau comerciale precum și absolvenții cu diplomă (certificat) ai altor școli care au fost echivalate de Ministerul Învățămîntului cu liceul, au dreptul de a continua studiile în învățămîntul superior.

Înscrierea candidaților se poate face începînd cu data de 5 iunie pînă în prețuia concursului la secretariatul fiecărei facultăți.

În încheiere indicăm și probele la care se susține examenul:

Facultatea de agricultură și Facultatea de Horticultură — botanică scris și oral și chimie (anorganică și organică) scris, iar la Facultatea de Medicină veterinară și Zootehnie—zoologie sau anatomia și fiziologia omului (la alegere) scris și oral, precum și la chimie (organică și anorganică) scris.

Întreprinderea „11 iunie“ Galați

Strada Mihail Kogălniceanu 16
Telefon 14249

produce și livrează fără repartitie:

- Lopeți ușoare N. I. 732—52
- Lopeți pentru pămînt și pietriș, tip rotund N. I. 734—52
- Lopeți pentru pămînt și pietriș, tip Frankfurter
- Casmale presate tip C. stas 495—49
- Greble cu 8—10—12—14—16 și 18 dinți.
- Marfa se livrează în legături de cîte 10 bucăți.

Prețurile conform catalogului M.I.U.

Grădina..... zoologică

	4	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												

ORIZONTAL. 1) Dromaderul nelipsit din peisajul pustiurilor — Sport cu adresă... zoologică 2) Elefăntesc zoologia — Felină 3) Specialitate pescărească — Botul porcutii 4) Fără vlagă 5) Atenție la pește — Cal dobrogean — Claxon de rață 6) Ren — Notă muzicală — A apărea — Ulise Cocos 7) Niște alice consumate — Dă năvală ca un porc mistreț 8) Infanteria șahului — Papagal american — Ion Liliac 9) Fluviu în Asia Centrală — Șarpele cu ochelari (Cobra) 10) Metagramă de la porc pentru verbul unor motani — Produs galinaceu — Mamiferul apelor reci 11) Aici puteți auzi celebra baladă a puricelui — Zeitate marină greacă, închipuită cu bust de om și cu coadă de pește 12) Parte din faună — Pescăruși marini.

VERTICAL. 1) Arhitectul apelor — Șopirlă uriașă 2) Loc carpatic — În fauna africană 3) Simț foarte dezvoltat la neamul canin — Zumzet de albine 4) Noroi — Renul nordului — O cioară în plină sonoritate 5) Animalul care aduce cele mai multe foloase peonului din America Latină — Cel mai îndrăgănit animal — Un cal decapitat 6) Delicatesă pentru veveriță — Parte din coamă 7) Păsări răpitoare — Verbul animalelor de tracțiune 8) Corp de lamă — Anotimpul cel mai dorit pentru animalele nordului — Radu Teodorescu 9) Comună în Sălaj — Verbul maimuței — Poate fi de păr, sau de pătânjen 10) Animal, a cărui blană e valorificată din plin de blănari — Relativ la fotografiere 11) Insulă în Pacific — Păsări singuratică — Pentru transportat 12) Mamifer exotic acoperit cu plăci osoase — Niște pești.

Cuvinte rare: AMI.

MARCEL RANTZER

DECADA

BUCURIA * COPILOR

23 mai
1 iunie

organizată la
MAGAZINELE COOPERATIEI DE CONSUM

LA IARBĂ VERDE

O zi însorită. Lumca a ieșit la iarbă verde. Un tînăr cu perciuni se apropie de o domnișoară, care stă tolănită pe iarbă.

— Imi dați voie, domnișoară, să mă tolănesc și eu alături?
— Nu e iarbă mea, domnule. N-aveți decît!

— Dacă v-ați supărat...
— Nu e vorba că m-am supărat, dar de ce tocmai lingă mine, cînd pajîstea e atît de mare?!
— Aici e mai umbră, mai răcoare, mai păsărele!... Sau, poate destul...
— Nu sînt mistică, domnule, și nu permit!
— Mă iertați! Ah... ce minunat e în mijlocul naturii!... Nu știți la cît închide aici?
— Aici, unde?
— La bodoga de la marginea pădurii. Au o bere... poloneză!
— Au și orchestră!
— Ce ne trebuie, cînd am eu tranzistor...
— O prinde pe Maria Lătărețu?
— Poate o prinde. Să încercăm!...

Din micul aparat, răzbește vocea unui cîntăreț cunoscut.

— Ooo... Spătarul! observă domnișoara.
— Da, pe el l-a prins!
— Dar ce-a făcut?
— Cum ce-a făcut?
— De l-a prins?
— A, nu... ziceam că noi l-am prins la tranzistor... N-a făcut nimic.

— Nici nu m-ar fi mirat.
— Vă place să dansați?
— Enorm! Dar aici, în iarbă?
— Adevărat! Ne încurcă.
— Dacă vreți, jucăm „septică”.
— Nu știu „septică”!
— Nuu? Dacă nu sînt indiscretă, ce pregătire aveți?
— Sînt ospătar la „Dor mărunt”.
— Aha! La dv. cît e porția de șnițel?
— Cu piine?
— Cu.
— Păi, dacă luați și-o salată și beți și-un țap, 13 lei și 20 de bani.
— Cîtă piine mi-ați pus?
— Trei, felii.
— Păi n-am servit atîta.

El, devine deodată profesional:
— Domnișoară! Am adus un coș cu zece felii și-am mai luat înapoi șapte.
— Zău n-am servit trei!

El se ridică contrariat:
— Mie îmi place omul să fie einstit!
— Mă jignești, domnule! Dumneata vorbești de cîinste?
— Domnișoară... pînă aici! Ete-te... cine vrea să mă fure!...

MARIN TRAIAN

Păpădia

cu...

idei

MIHAIL COSMA

O păpădie, cam pierdută-n vise,
În primăvară se trezise,
Pe lujerul cu floare altădată,
C-un glob de scamă platinată.
— Ce cap am eu l gîndea savaniă,
De celelalte păpădii distanță.
De-acuma am să-ntrec foarte ușor,
Cam tot ce înflorește pe ogor.
Am eu soluții, cum să fac trifoiul,
Să crească dirz ca usturoiul!
Lucerna știu s-o-avînt, înaltă,
S-ajungă, cîtu-i trestia pe baltă.
Dar se-abătu, nu ploaie infernală,
Ci un zefir abea suflînd
Ce „capul” păpădiei duse-n vînt
Și-mi oferi și fabulei

Moraliță:

Ca planta asta-mi pare, bunăoară,
Cel veșnic „cu idei”, dar care-i zboară!

LA MUZEU

Portarul către paznic:
— Il vezi pe bărbatul acela înalt care intră în sala săbiilor? Urmărește-l cu toată atenția!
— De ce? E hoț?
— Nu, dar l-am văzut la circ înghițind săbii.

Răspunsuri netimbrate

PETRU ABRUDEAN, Răpsig (Arad): Ne-ați trimis o cronică rimată intitulată „Luna”. Și ne asigurați că este auzită din bătrîni. Vă credem, deoarece glu-ma în jurul căreia este țesută cronică dv., are barbă.

PETRICĂ POPESCU din Stî-vilești-Gorj ne mulțumește pentru că tot la această rubrică, în urma sesizării pe care ne-a trimis-o, am încondeiat unele „pucături” ale pădurarului Zamfir C. Ion. Manifestîndu-și dorința de a deveni coresponden-tul revistei noastre, fapt care ne bucură, tov. Popescu ne trimite o epigramă despre starea de pa-ragină în care este lăsată livada cooperatizei agricole. Iată epi-grama:

„Hotărit-au agronomii,
Socotind că-i mai comod,
Să lase sub pază pomii
Animalelor ce-i rod”.

GELU I. NIȚULESCU, str. Fortului nr. 8, București. Re-producem scurta scrisoare pe care ne-ai adresat-o: „Dragă Albin. Eu te rog să îmi scrii și mie cu pot să ajung și e desenator și ce trebuie să știu în primul rînd”. Presupunînd că Gelu este elev il sfătuim că în primul rînd să învețe să scrie corect și să capete nota 10 la desen. Apoi, ca să ajungă caricaturist își tre-bule spirit critic. Tu ocupă-te ac-um numai de învățatură, că în ceea ce privește critica, să n-ai nici o grijă, asta se învață u-șor.

GH. POPESCU, str. Baba Novaci 71, București: Versurile „eulose” de dv. ne-au uluit. Ci-tăm: „Și-al dai diga diga da / Ia mai xl și tu ceva”. Răspunsul nostru este: „Și-al dai diga diga da / Să ne mai trimiteți? Nu.

ION GHINESCU, Boteni (Ar-geș): Reținem din tot ce ne-ați trimis următoarele două epigra-me:

Tinerii din Boteni do-resc un teren de sport.

Da, propunerea e bună!
Spun edilii din comună.
Dar eu zic fără ocol:
Vorba lor se duce-n... gol.

Unul inginer nave-tist.

Inginerul nostru, frate
E un om și jumătate.
Jumătate e în sat
Și restul e tot plecat.

Mai așteptăm epigrame pe con-cret.

ANDREI CROITORU

De la salonul caricaturiştilor

Mihai Pînzaru: A drawing of a stork carrying a bundle, with a person inside the bundle.

Eugen Taru: A drawing of a man with a large head and a woman with a large head, both holding signs that say 'ORB'.

F. Gronski: A drawing of a man with a large head and a woman with a large head, both holding signs that say 'ORB'.

Nicolae Corneliu: A drawing of a man with a large head and a woman with a large head, both holding signs that say 'ORB'.

V. Crișan: A drawing of a man with a large head and a woman with a large head, both holding signs that say 'ORB'.